Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Kavgasında

öncü

25 Mayıs 1976 YIL 1 SAYI 8 FİYATI 200 kuruş

GENÇ SOSYAL DEVRİMCİLER BİRLİĞİ (GSB) KAPATILDI...

BURJUVAZİ KENDİ KANUNLARINI ÇİĞNİYOR

Yoğunlaşan ekonomik krizle beraber MC hükümeti iyice köşeye sıkışmaktadır.Kitlelerin demokratik mücadelesini engellemek için giriştiği baskı tedbirleri gerici yüzünü açığa çıkartıp onu kitlelerden tecrit ederken ekonomik güçsüzlüğünün sonucu her geçen gün daha fazla olarak da burjuvazinin taleplerini karşılayamaz duruma düşmektedir.

Bir yıllık icraat MC hükümetinin ekonomik iflası için yeterli olmuştur. Bugün MC,1957-59 DP iktidarının çektiği döviz sıkıntısının bir benzerini yaşamakta ve insiyaki olarak hemen hemen aynı ve sonuç vermez çarelere yönelmektedir.

Döviz yokluğu kendisini iyice hissettirmeye başlamış,burjuva basınında sanayicilerin ve finans-kapital sözcülerinin döviz yetersizliği yüzünden uğranılan "milli gelir kayıpları" konusunda acıklı feryatlar yükselmeye başlamıştır.Döviz transferinin gecikmesinin buzdolabı vs sanayinin gelişmesini baltaladığı,yatırımlar için %40 dış kaynak gerektiği burjuvazinin "acıklı" durumunu belirtmek için sık sık öne sürdüğü kanıtlar arasında.

Böyle bir ekonomik sıkışıklık içinde bir burjuva hükümeti olan MC,sınıfının yani patronların isteklerine ve "dertlerine" çare bulmak için olup olmayacağına,sonunda kitlelere ve genel ekonomik gidişe getireceği yüklere bakmadan her kapıyı zorlamak,bütün olanakları kullanmak istemektedir.Ayakta kalmasının bir ölçüde de göstereceği bu cansiperane çabayla olacağının bilinciyle MC,adeta sinekten yağ çıkarırcasına yeni çareler peşinde koşmaktadır.

Kredili ithalat,sonu kısa vadede bir çıkmaz olduğu açık olan yollardan birisi. DP'nin son iktidar dönemlerinde başvurduğu bu yöntem,emekçi halkın gelecek kuşaklarının bile borçlanmasını sağlayacak,borçlanma ile burjuvazinin ihtiyaçlarının ithal edilmesidir. Kendi kârından başka kutsal bir şey tanımayan sermaye de bunu hemen onaylamış, Demirel tarafından ortaya atılmış olan fikir,Sanayi Odaları başkanı Sabancı tarafından ".. Borçlanma,akıllı harcamak ve faizini zamanında ödemek kaydıyla hiç te korkulacak bir şey değildir." sözleri ile teşvik edilmiştir.

Getirilen çare salt kredili ithalat değildir.Adeta komedi denecek bir tarzda her kafadan,burjuvazinin çeşitli kesimlerinden ayrı ayrı sesler yükselmekte ve çeşitli çareler(!) öne sürülmektedir.Bu yolda dış gazetelere ilân vererek döviz aramaktan tutun da özel bir Amerikan bankasından 250 milyon dolar borç için "aracı" olmak isteyen "memur" un kişisel önerisine varıncaya kadar milli bir "döviz bulma" heyecanı esmektedir.

Burjuvazinin daha büyük kesimlerinden daha "ciddi" ve bu yüzden emekçi halka getireceği külfetlerin daha fazla olduğu öneriler de işitilmektedir.Bir burjuva araştırma ve ekonomik kurumu olan "Ekonomik ve Sosyal Etüdler Konferans Heyeti" yeni bir devalüasyonu zorunlu görmekte ve yine bazı sanayiciler de tahvillerin yurt dışında (tabiiki özellikle işçilerimizin çalıştığı ülkelerde) satılmasını önermektedirler.

Döviz yokluğu MC hükümetinin içinde bulunduğu çıkmazın sadece bir yönü ama kısa vadede can alıcı yönüdür.MC'nin bu meseleye bu kadar önem vermesi sonucunu yakın günlerde yapılan İslâm Zirvesinde de gösterdi.Daha önceki İslâm Zirvelerinde tam üyeliğe cesaret edemeyen iktidar,üyeliğe girişten sonra alabileceği kredileri hatırlatarak bu konuda gelebilecek muhalefet unsurlarını pasifize etti.Daha önceleri "laiklik" ve "Atatürk ilkeleri" konusunda mangalda kül bırakmayan,burjuvazinin liberal sözcüleri ve küçük-burjuva demokratları,üyeliğe girişin getireceği kredilerin umudu ve "İslâm" ülkelerinden gelecek kredilerin buradan geçeceği bilinciyle meseleyi geçiştirmeyi ve susmayı yeğlediler.

Fakat açıktır ki Suudi Arabistan ve Kuveyt gibi bir ikisi hariç diğerleri "kendi muhtaç-ı himmet dede" olan "islâm" ülkeleri de bu konuda MC'ye deva olamıyacak,onu içinde bulunduğu ekonomik sıkıntı ve döviz yokluğundan kurtaramıyacaktır.

DGM,MEVCUT KANUNLARIN ÇİĞNENMESİ ARACI

İçinde bulunduğu ekonomik çıkmaz,MC'yi giderek daha saldırgan yapmakta halk kitlelerinin mücadelesini engellemek için sistemli saldırılarda bulunmaya zorlamaktadır. Grevlerin yasaklanması,öğrencilerin korkutulup yıldırılması için silahlı saldırıların sürdürülmesi,memurların işten el çektirilmeleri-sürülmeleri.. bütün bunlar MC'nin uyguladığı taktiklerden bazıları.

Biçimi ne olursa olsun MC'nin emekçi halk üzerindeki uygulamaları fiili sıkıyönetimi gerçekleştirmek arzusunu taşıyor.12Mart'ta daha da anti-demokratik hale getirilen burjuva yasalarıyla yeterli önlemleri sağlayamayınca,bizzat kendi kanunlarını çiğneyerek "kanunsuz"ve"yasa dışı" işlemlere başvurmak bugün MC'nin günlük politikası olmuştur.

Burjuva toplumunda,son tahlilde kanunların burjuvazinin kanunları olduğu onların sınıf çıkarlarının ifadesi olduğu,emekçilerin bu kanunlardan faydalanmalarının nispi ölçüde o da kendi mücadelesinin ürünü olarak mümkünleşebildiği kuralı ülkemizde de geçerli.Faaliyetinde sınıf çıkarlarından başka temel kural tanımayan burjuvazinin kendi kanunlarının sınıf isteklerini karşılamada yetersiz kaldığı durumlarda bizzat kendi kanunlarını da "ihlal" ettiği ve emekçilerin o kanunları kendi yararlarına kullanma yollarını tıkamaya çalıştığı bugünkü somut olaylarda iyice açığa çıkıyor.

Devrimci öğretmenler ve memurlar üzerinde baskı uygulayan onları sürekli sür-gün hayatı yaşamaya mecbur eden MC hükümeti, işine gelmediği için Danıştay kararlarını uygulamamaktadır.Danıştay Başkanının Danıştayın kuruluş yıldönümünde yaptığı konuşmada da söylediği gibi halen 4000'ne yakın Danıştay kararı uygulanmamış bulunmaktadır.Danıştayın öğretmenler ve memurlar yararına aldığı kararlar fiilen geçersiz hale getirilmektedir.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri legal örgütleri "illegal" örgüt suçlamalarıyla yargılayarak emekçilerin legal örgütlenme hakkını engellemeye çalışmaktadır.Mevcut kanunlara göre faaliyet gösteren TEP yöneticileri "illegal" çalıştıkları gerekçesiyle DGM'de yargılanmaya başlamıştır.

DGM'leri, bütün Türkiye'de mevcut mahalli ve mesleki demokratik derneklerin üzerinde demokles kılıcı gibi sallanmakta,onların burjuvaziye ve onun soygun-sömürü düzenine itaate davet etmektedir.MC'nin ve mevcut kapitalist düzenin karşısında ve işçilerin emekçilerin haklı mücadelesi yanında yer alan örgütler her an kapatılma tehdidiyle karşılaşmaktadır.

BURJUVAZİYE KARŞI GENÇLİĞİN ÖRGÜTLENMESİ SÜRECEK

MC'nin burjuvazinin çıkarlarına aykırı örgütlenmelere karşı duyduğu kin en somut olarak GSB'nin kapatılmasında şekillenmektedir.GSB(Genç Sosyal Devrimciler Birliği) nin giderek güçlenmesi ve dağınık olan devrimci demokratik gençliği doğru bir devrimci çizgide toparlaması (burjuvazi için bunun en genel anlamı pasif ve uysal olmıyan,bu yüzden de iyice güçlenmeden boğulması gereken bir alternatif olmasıdır).MC'nin GSB'yi sistemli bir baskı çenberine almasını getirdi.

GSB görüşlerini yansıtan Sosyalist Gençlik gazetesi üzerinde sistemli baskılar sürdürüldü,aynı zamanda GSB genel başkanı olan gazete sahibinin aranır olması ile gazete çıkmaz duruma düşürüldü.Böylece gençlik içinde GSB'nin görüşlerinin etkisizleşeceği umuldu.Bunun yanında GSB kadroları tutuklanmaya,DGM'lerinde "gizli" çalıştıkları iddiasıyla yargılanmaya başladılar.Amaç açıktı;legal olan ve mevcut kanunlara göre çalışan bir örgüt ancak "gizli örgüt" iddiasıyla kapatılabilirdi.

Eski GSB genel sekreteri ve bazı GSB'li şube yöneticileri tutuklandılar.Demirel'in basın toplantısında da yaptığı gibi Muharrem Çivikıran'ı öldürmekle suçlandılar.MC hükümeti ikili oynuyor.Hem tertiplerini gizliyor hem de GSB'yi karalamak istiyordu.Bu da sökmedi.

Bu sefer GSB şubelerini valilikler aracılığıyla kapatmaya,hiç olmazsa GSB'nin Anadolu gençliğine sosyalizmi götürmesine engel olmaya çalıştılar.Fakat bu da kendileri için yetersizdi.Üstelik baskılar GSB'yi daha da güçlendiriyordu,Sosyalist Gençlik yerine yine aynı politikada iki gençlik gazetesinin çıkma hazırlıkları yapılıyordu.

Gazete çıkarmak görünürde herkesin hakkı olmasına rağmen,siyasi iktidar "Bağımsızlık-Demokrasi-Sosyalizm Kavgasında Sosyalist Gençlik" ve "Öğrenci Gençlik"in kurulmasını ve çıkmasını engelledi.

1 Mayıs gösterileri iktidarı kendi kanunlarına bile aykırı olan "örgüt kapatma" kararı konusunda acelecilik getirdi.Ve GSB genel merkezi ve şubeleri kapatıldı.Bunu yaparak sosyalizmin gençlik içinde yayılmasını , emekçi ve öğrenci gençliğin birleşmesini engellemeye çalışan MC,boşuna gayret etmektedir.Çünkü baskılar sosyalistleri yıldırmaz , onları biler ve daha da ustalaştırır.

ÖLÜMLERİN SORUMLUSU BURJUVAZİ VE MC'DİR

Sessiz katliam sürüyor.Geçen bir hafta içinde iki devrimci öldürüldü,birçok devrimci yaralandı,tutuklandı.

Ankara'da faşistlerin liseli öğrencilere saldırması sonucu yaralanan ve 45 gün komada kalan Fahir Doğan ve Hacettepe öğrencisi Fevzi Aslansoy da yine faşistlerin kurduğu pusu sonucu öldürüldüler.

Saldırıların MC'nin teşviki ve "göze timinde" sürdürüldüğü artık en "tarafsız"görünen burjuva basının da bile kabul edilmek zorunda kalıyor.Böylece burjuva teranesi olan "sağ-sol çatışması" imajının yanlış olduğu,burjuvazinin gizli silahlı güçleri olan faşistlerle,resmi militarist güçlerinin ilerici demokrat gençliğe silahlı saldırılarda bulunduğu iyice belirginleşiyor.İstanbul,Ankara ve diğer şehirlerde olan olaylar,MC'nin gençliğin "okumasını engellediğini" onların "can güvenliğini tehdit ettiğini",bunun sonucunda sosyalist gençliğin tüm gençliğin bu isteklerini daha geniş boyutlarda dile getirmek göreviyle karşı karşıya kaldığı ve geniş gençliği kazanıp,faşist baskıları püskürtme-

DEVAMI 7.SAYFADA

BİRLİK

Biz tek bir kalb gibi atarız,
İşçi-köylü eleleyiz,
Zindan ve hücreden korkmayız,
Bağımsızlık-Demokrasi-Sosyalizm
kavgasında

Çekemeyenlere derslerini veririz,
Emeğimizle,birliğimizle,bileğimizle,
Kollarımız zincirlense de,
EZERİZ,EZECEĞİZ GÜCÜMÜZLE!..

Gün gelecek emekçi halkımızla,
Demokratik iktidarımızla,
Burjuvazi ve faşizmi yıkınca,
Sosyalizm bayrağı dalgalanınca...

Ne sömürü ne zulüm,
Hepsi toprağa gömülünce,
İşte işçilerin,emekçilerin,
Tek kurtuluşu YÜCE SOSYALİZM!..

İzmir TEBA Fabrikasından
bir proleter

Fabrikatör Bekir Çaylak, Kadın İşçiyi Dövdün Ama, Sen de Sınıfdaşların Gibi Sonunda Kurtulamayacaksın..

Parababalarının,patronların(kapitalistlerin) düzeni olan bu içinde yaşadığımız kapitalist düzende,köleler gibi sağlık koşullarından,sosyal güvenceden,iş garantisinden ve diğerlerinden yoksun olarak çalıştırılmaktayız.Bu köhnemiş düzenin dişli çarkları arasına sıkıştırılmaya çalıştırılan,ücretli köleler durumundaki işçi sınıfı,sınıfsal bilince erdikçe örgütlendikçe,bunun böyle geldiğini, böyle gitmiyeceğini anladıkça,parababalarına patronlara duyduğu kini,sınıfsal kine,örgütsel alandaki mücadeleye çevirmektedir.

Geçtiğimiz günlerde,Turgutlu'da işçilere yapılan ve giderek yoğunlaşan baskıların biri gözler önünde geçti.Yaz aylarında 200 işçinin çalıştığı Kiremit Blok Fabrikası Çaylak' ta fabrikatör Bekir Çaylak işçilere sürekli baskı ve zulüm uygulamakta, en küçük bir örgütlenme çabasını tüm sınıfdaşları gibi zalimce bastırmaya çalışmaktadır.Patron 35 yaşlarında olan Zeynep adlı bir kadın işçiyi gözler önünde kıyasıya,amansızca dövmüştür.Kadın işçi ise hiç bir hak talep edememiştir.İşçilerin üye olduğu Çimse-İş sendikası da bilindiği gibi bir "sarı sendika"dır.Olayın üzerine gitmemiştir.İlgilenmemiştir bile...Ama, işçiler iyi bilmektedirler ki, "ne tekme,ne tokat"bu haklı ve şanlı mücadeleyi durduramıyacak işçi sınıfının ve emekçi halkların "iş ekmek hürriyet" ve "bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm" kavgasını durduramıyacaktır. Ekonomik ve siyasi alanda hızla örgütlenme yolunda olan proletarya,tüm ilerici insanların ve milyonlarca emekçinin gözlerini diktiği yüce sosyalizmi kurmak üzere,devrimci demokratik halk iktidarını kurmak için mücadele etmektedir...Kan emici,kâr,daha fazla kâr hırsıyla baskı ve zulüm uygulayan patronlar ve onların kapitalist düzenleri,tüm çırpınışlarına, debelenişlerine rağmen kaçınılmaz tarihsel sonundan kurtulamıyacaktır!..

ZAFER İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKLARINDIR!..

Turgutlu'dan bir işçi

MİNTAX'daki Keyfi Uygulamalar:

Mintax deterjan fabrikası,işçilerin 8 saatten fazla çalıştırıldığı baskı yapıldığı,çoğunluğunun kız işçiler olduğu için korkutulduğu ve tokat atıldığı,işçilerin davranış ve çalışmalarının kamera vasıtasıyla seyredildiği,çalışma yerleri aşırı derecede asitli ve tozlu olduğunun sağlık koşullarının yetersiz olduğu işyerlerinden biridir.

Bahsedeceğimiz bu işyerinde iki yüze yakın kız ve erkek işçi çalışmaktayız.Normalden(vardiya) başka çift vardiya sistemi uygulanmaktadır. Vardiya olarak çalışan işçiler,birkaç dakika geç işbaşı yaptıklarında, ya manevi hakarete uğramaktadırlar, ya da işten atılmayla tehdit edilmektedirler.Buna karşılık hemen her gün en erken paydos saatinden yarım saat geç bırakılmaktadırlar.Buna patron sendikası seyirci kalmaktadır.İşçilerin en ufak bir önerisini patrona danışmadan kabul etmez.Bu sendikanın başkanı da aşırı sağcıdır.12 Mart döneminde İstanbul 1.Şube siyasi şefliğini yapmış,devrimcilere her türlü haksızlık ve hakaret etmekle ün yapmış, 14 Ekim seçimlerinden sonra Ecevit ekibiyle çalışamıyacağını bildirerek istifa eden Türüncü Ilgız Aykutlu beydir.Bundan biz işçilere ne yarar gelebilir.Bunun yanı sıra bu gibi haksızlıklara karşı gelen bazı işçi arkadaşlar,kemik yalayıcıları(yağcılar) tarafından engellenmek istenmektedir. (ki bunlar tüm işçilerin ancak %10unu meydana getirirler.) Aynı zamanda ilgili kişilere şikayette bulunmaktadırlar.

Ambalaj ve paketleme kısımlarında kız işçiler çalışmaktadır.Buralarda bol miktarda toz çıkmaktadır. Bu sabun tozu aşırı derecede asitlidir. İnsan cildini tahrip eder.Ayrıca vücudun diğer organlarına da tesir etmektedir.Bu toza karşı gerekli tedbiri almıyan ve kendini dikkatlice korumayan,ayrıca bu işyerinde uzun süre çalışan kız işçilerde kısırlaşma olayı görülmektedir.Bu iddia doktora tedaviye çıkan kızlara doktorlar tarafından söylenmiştir.Bu asitin erkekler üzerinde de tesiri vardır.Burda çalışıpta sonradan evlenenlerin % 5'inin ya çocuğu olmamaktadır,ya da olanların çocuğu ölmektedir.

Kız işçilerin başında bulunan postabaşı birkaç seneden beri kızları tokatlamakta,ağıza alınmayacak küfürler etmekle ün yapmıştır.Tek becerisi budur.Dayak atmak,küfür etmek bu zatın vardiyasında olağan hale gelmiştir.Demirel'in oğlu lakabı ile anılır.Ki adı da zaten bu lakaba uygundur.Bu zatın kendisine has bazı yöntemleri vardır.Örneğin işyerinde iş icabı iki kişinin konuşmasını ve beraber dolaşmasını yasaklamıştır.Bu yasakları zaman zaman uygular ve kaldırır,uymıyanı ya tokatlar ya da en ağır bir işe vermekle cezalandırır . Bu da yetmezse bol keseden yazılı ve sözlü ihtarlar verir.

Yirminci yüzyılın son yarısına girdiğimiz bu dönemde (uzay çağında) servis arabasında bir kız ve erkek işçinin yanyana iki ayrı koltukta oturmaları yasaklanmıştır.Tıpkı Amerika'da zenci ve beyazların aynı arabada yolculuk yapmamaları gibi.

Diğer işyerlerinde ender rastlanabilecek bir durum da son zamanlarda işyerinin çeşitli yerlerine kameralar yerleştirmekle görülmüştür.Güya işçilerin çalışmaları patron ya da ilgili kişiler tarafından istendiği anda kameralar çalıştırılarak kontrol edilmektedir.İşçiler kamera çalışmaya başladığı anda büyük bir korkuya kapılmaktadırlar.Nasıl ve ne şekilde çalışacaklarını şaşırmaktalar. Bu kameralardan birini ilerde kızların soyunma odalarına yerleştirip orda bile onları kontrol etmek istemektedirler.

Daha dün sendika denen şeyi bilmeyen buradaki işçi arkadaşlar, bir sene içinde sarı sendikanın da kendilerine bir yarar sağlayamıyacağının bilincine varmış olacaklar ki bugün yeni bir sendikaya yani gerçekten haklarını alacak ve koruyacak devrimci bir sendikaya kaydolma uğraşı içindedirler.İşte yukarıda özet olarak anlatmaya çalıştığım tüm bu haksızlık ve kanunsuzluklara karşı koyacağımızı,bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesinde payımıza düşeni fazlasıyla yapmağa,mücadele etmeye azimli ve kararlıyız.Şişkin göbekliler ve kalın enseliler kısacası patron sınıfı(burjuva) ve kendi sınıfının bilincine varmamış satılmış kemik yalayıcıları şunu iyi bilsinler ki gelecek bizim, biz emekçilerindir.

Mintax Deterjan'da çalışan bir emekçi

DEVER İŞÇİSİNDEN MEKTUP

Haznedar'da 140 işçi çalıştıran Dever Kilit Fabrikasında işçiyim.Geçmişte Maden-İş sendikasına geçmek için atılımlar yapılmış olan fabrikamızın patronu,MHP'de önemli bir görevi yüklenmektedir.

Sınıfların kardeşliği ilkesini kararlılıkla yürüten Metal-İş kardeşçe bir tavırla patronla birleşerek bu mücadelenin önüne dikildi . Kurtuluşumuz için örgütlenmenin şart olduğunu kavrayan Dever işçileri , bu mücadeleyi tekrar gündeme getirdi.

7,5 liraya imal ettiğimiz bir kilit,30 liraya toptancıya satılıp 40 liraya elimize geçmektedir.Patronun bu muazzam kârı karşısında biz,karın tokluğuna dahi çalışamamaktayız.

Haftada 1000 kiliti açtıktan sonra kilit başına 2 lira prim almamız gerekiyor.Her haftada 1000 kilitin çok fazla üzerine çıkılmaktadır,fakat patron türlü bahanelerle ya az vermekte,ya da hiç vermemektedir.

Sermayesine sermaye katmak isteyen namuslu patronumuz Garanti Bankasından krediyi şu şekilde aldı:Bankadan kredi alabilmesi için mal götürmesi gerekiyordu.Boş kolileri dolu gibi göstererek bu işin de üstesinden geldi.Patronun bu pis oyununa istemiyerek biz de alet olduk.Şimdi madalyonun ikinci yüzünü görelim.Patron hem daha fazla kâr elde edebilmek,hem de fabrikadaki devrimci mücadeleyi engelleyebilmek için fabrikadan işçi atmak istedi.(İşçiler hem düşük ücretle çalışmayı kabul ediyor,hemde devrimci mücadelede tecrübesiz bulunuyorlardı.)Önce iki daha sonra da beş arkadaşımızı işten atmak istemesinin nedenleri bunlardı.

Patronun atmak istediği arkadaşlarımızı aramıza alıp kolkola girerek fabrikaya girdik.Bu dayanışmanın biz sosyalistlerin göğsünü kabarttığını gururla söyleyelim.Arkadaşlarımızın hepsi Maden-İş üyesidir.Patron ağız değiştirerek Maden-İş'ten istifa edip Metal-İş'e geçmemiz halinde,bu arkadaşları tekrar işe alacağını söyledi.Böylece Metal-İş sendikasının kimden yana olduğunu bir kere daha anladık.Biz buna karşı çıkınca patron polise başvurdu.Arkadaşlarımızı almak için fabrikaya gelen polisle beraber biz de toplu halde karakola gittik.Karakolda uygulanan baskılar bizi yıldırmadı,yıldıramazdı da.Patronun başvuracağı çareler artık tükenmiş ve yenilgiyi ister istemez kabul etmek zorunda kalmıştı.

DAYANIŞMAYA ÇAĞIRIYORUZ

Bizler;Bergama kazasının Yunt Dağı(İsmailli) bucağından PERLİT maden işletmesinde yıllardır sendikasız,hiç bir sosyal hakkımız olmadan, günde 12 saat çalışıyorduk.Fazla mesailerimiz hiçbir zaman ödenmemiştir. Hiçbirimiz ücretli yıllık izine çıkmamışızdır.

Bizler;bu şartlar altında yaşıyabilmek,karnımızı doyurabilmek için çalıştık.Çalışmak zorundaydık.Çünkü bizlerin köyleri (Rahmanlar,Tavuk Çukuru,Hacılar,Kocaköy) yoksul köylerdir.İşte işveren bizim bu yoksulluğumuzdan yararlanmasını bilmiş, bizi kendi sömürü ahtapotu altında yıllarca inletmiştir.İşveren İsmail Filiz, bizlere işe başladığımız zaman köylerimize gidip gelebilmemiz için bir kamyon tahsis etmişti.Sonradan nedense bize işten çıkartma tehditleri savurmaya başladı.Köylerimize gidip gelmemiz için tahsis ettiği kamyonu servisten kaldırdı.

Buna rağmen biz madene yaya gidip gelmeğe başladık.Bunun üzerine bizim gidip gelebilmemiz için yövmiyelerimizi arttırmasını söyledik.(Zaten puantaj defterlerinde 60 lira yazmasına rağmen elimize geçen para 35 lirayı bulmamaktadır.)

Patron Filiz ne pahasına olursa olsun bizden kurtulmak ve kıdem tazminatı ödemeden işten çıkarmak istediği için olacak,hiçbir ihbarda bulunmadan biz 13 işçiyi topluca işten çıkardı.Hiçbir tazminat ödemedi.

İşçi düşmanlığının en bariz örneği olan bu olayı nefretle protesto ediyoruz...

İlerici kamuoyunu yanımızda yer almaya çağırıyoruz.

KAHROLSUN SÖMÜRÜ DÜZENİ!
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

13 işçi adına
Turgut K.

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Kavgasında
öncü

15 GÜNDE BİR ÇIKAR
Sahibi:Mehmet Kırlı;
Sorumlu Yazı İşleri Md:Ali İhsan Özgür;
Yönetim yeri:Selimpaşa sokak 5/5 Aksaray İst.

200 kuruş
Abone:
6 aylık 25;
1 yıllık 50 lira

SAYI: 8

Dizildiği yer: elektronik dizgi **Basıldığı yer: Özkan mat.** **Son baskı tarihi: 25/5/1976**

Dayanışma Grevi ve Sınıf Bilinci

Geçen sayımızda "Burjuvazi saldırıya hazırlanırken" adlı yazımızda burjuvazinin emekçi kitlelerin devrimci mücadelesini önleme çabasının yanında, işçi sınıfının ekonomik mücadelesini de bastırmak arzusunda olduğunu, bu durumun sosyalistlere "dayanışma grevi" talebinin acil olarak yükseltilmesi görevini yüklediğini göstermiştik.

İşçi sınıfının mücadelesinin nitel bir sıçrama aşamasında olduğu günümüzde bu acil görevin sosyalistlerin sürekli ve asıl faaliyeti olan siyasi çalışmalarıyla ilişkisini gösterebilmek için sınıf bilincinin ne olduğu ve "dayanışma bilincinin" bununla ilişkisini irdelemek gerek.

SINIF BİLİNCİ NEDİR?

Tarihi boyunca işçi sınıfı patronlara (burjuvaziye) karşı mücadele etmiştir. İçinde yaşadığı dayanılmaz hayat onu sürekli isyana, bu duruma karşı durmaya sevketmiş, ama içinde bulunduğu durumu anlayabildiği, bunun sonucu olarak da, bu durumdan nasıl kurtulabileceğinin yolunu bulduğu oranda mücadelesinde başarıya ulaşmıştır. Üretim araçlarının mülkiyetine sahip olmaması onu sürekli üretim araçlarının (fabrikalar, hammaddeler vs) sahiplerinin yanında çalışmak zorunda bırakmıştır. Üretimin bütün yükünü o çekmiş, toplumdaki bütün maddi değerleri o yaratmış, ama iş bunların paylaşılmasına geldiğinde payına sadece kendini ertesi gün de işe getirebilecek kadar bir parça düşmüş, kendi ellerinin ürünü olan değerlerden yararlanabilme olanağına sahip olamamıştır. Günümüzde de, kapitalist toplumlarda, otomobiller yapar, ama ona sahip olamaz. Çamaşır makineleri, televizyonlar, buzdolapları yapar, ama kendisi bunların sahibi değildir. Türkiye'de ise bırakalım bunlara sahip olmayı, insan hayatını tüketen, ona cehennem hayatı yaşatan yerlerde çalışır, bunun karşılığında 5 TL saat ücreti alır.

Bu durum dünyanın bütün kapitalist ülkelerinde böyledir. Bütün değerlerin yaratıcısı işçiler, fabrika köleliğine mahkûm edilmişlerdir.

Bu yüzdendir ki, yaşadığı çıplak hayat onda bu duruma karşı koyabilmek için hınç uyandırır. Durumunun neden bu kadar umutsuz olduğunu düşünmeye sevk eder. Yokluk ve yoksulluktan kurtulmanın çarelerini araştırır.

Bu durumdan kurtulmanın ilk yolunun kapitalistlere karşı direnme olduğunu görür. Yalnız başına direnmenin yetmediğini görür, birlik kavramını, dayanışma kavramını öğrenir. Ve böylelikledir ki grevler, direnişler, işgaller hergün gördüğümüz olaylar haline gelir. Kimilerinde zafer kazanır, kiminde yenilinir. Kazanılan zafer daha büyük zaferlerin başlangıcını teşkil eder. Her yenilgi onun nedenlerini araştırmayı, hataları tespit etmeyi ve bir daha ki sefere yenmeyi öğrenmelerine sebep olur. Ve bu mücadelede işçilerin yardıma ihtiyacı yoktur. Kendi göbeklerini, kendileri keserler. Bu yüzdendir ki işçi sınıfının büyük önderi Lenin "ekonomik mücadele işçilerde mükemmel bir sendikacılık bilinci geliştirebilir" demişti.

Ama kapitalistlere karşı verilen bu mücadele yaşadığı hayatın tamamen düzelmesini getirmez. Üstündeki kapitalist belayı defedebilmesine yetmez. Ancak sömürülmesini sınırlandırır. Artı-değer oranını biraz daha düşürür. Biraz daha iyi hayat yaşamasını sağlar. Sömürüyü, bunun temeli artı değeri ortadan kaldırmaz. Bir fabrikada yapılan en iyi toplu sözleşme bile, onun kapitalist tarafından sömürülmesini ortadan kaldırmaz. Ve işte bu sömürünün tamamen ortadan kalkması, bunun özünü teşkil eden üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin, yeni bir mülkiyet tipiyle, kollektif mülkiyetle değiştirilmesiyle mümkündür. Ve işçi sınıfı bunu başarabilecek tek sınıftır. Görülen odur ki, sömürenler, bu değiştirmeye karşı çıkmışlar ve özel mülkiyetin doğuşu ile birlikte onu sağlam tutmanın, güvence altına almanın aracı olarak Devlet denilen bir baskı mekanizmasını örgütleme yoluna gitmişlerdir.

Çalışanların, sömürülenlerin her ayaklanması, zulme ve sömürüye karşı her başkaldırışı bu mekanizma vasıtasıyla hunharca ezilmiş, önderleri asılmış, kurşuna dizilmiş, hayatları boyunca zindanlarda çürütülmüşlerdir. Sınıf mücadelesinin tarihi mantığı budur.

İsyancılar, isyan ettikleri zaman değil, ancak değiştirmek istedikleri düzenin yerine bir yenisini koyabilecekleri oranda başarıya ulaşmışlardır. Çağımızda da bu ancak kapitalist özel mülkiyetin sosyalist mülkiyetle değiştirilmesi ile olanak dahiline girmiştir. Ve bu değişimin gerçek yaratıcısı, başlıca ve temel gücü işçi sınıfıdır.

İşte işçi sınıfının ancak böylelikle sömürüden kurtulabileceğinin bilincine varması, bunun nasıl olabileceğini öğrenmesi, ve bu yolda örgütlenmesi ; işte bütün bunlar SINIF BİLİNCİ'ni oluşturur.

Dikkatle baktığımızda da yalnız başına grevin, dayanışma grevinin bu bilincin kazanılmasına yetmeyeceğini görürüz. O halde bu bilincin nasıl kazanılacağı çözmemiz gereken bir meseledir.

SINIF BİLİNCİ NASIL KAZANILIR?

Ekonomik mücadele, göstermeye çalıştığımız gibi işçi sınıfının dolaysız pratiğinden (çıplak hayatından) doğuyor ve sömürünün ortadan kaldırılmasına yetmiyor. Bizim incelediğimiz konu açısından dayanışma grevi böyledir. Yani dayanışma grevi kazanıldığı zaman sömürü ortadan kalkmıyor. Düzen yine kapitalizm, üretim araçları yine özel mülkiyette oluyor. Ama sömürünün sınırlandırılması sözkonusu oluyor. Ve işçiler birleştikleri takdirde ne elde edebileceklerini görüyorlar, güçlerinin kaynağını anlıyorlar.

O halde sömürünün ortadan kaldırılması meselesi ön plana geçmiş olmaktadır. Bunun mümkün olmasını sağlayan üretim araçlarının özel mülkiyeti ve onun koruyucusu, Devlet, yani iktidardır. O halde mücadelenin temel hedefi iktidardır. Bu ise siyasi mücadeleyi gerekli kılar ve onu temel mücadele biçimi yapar. Mesele bunun bilincini kazanabilmektir.

İşçiler ise dolaysız pratiklerinden kapitalistlere karşı direnmeyi öğreniyorlar. Sömürünün kaynağını ve kaldırılma yolunu öğrenmeleri için bu dolaysız pratik yetmez. Burada dolaylı olarak öğrenmeleri gereken şeyler var ki, o da, diğer sınıf ve tabakaların yaşadıkları pratiktir. Kendilerini sömüren burjuva sınıfının diğer tabakalar üzerinde de baskısı söz konusu olmaktadır. Sermaye birikiminin genişlemesi için, diğer mülk sahiplerinin mülksüzleştirilmesi sözkonusu olmaktadır. Kapitalizmin gelişmesiyle küçük burjuvalar sınıfı sürekli mülklerini kaybediyorlar ve işçi sınıfına doğru itiliyorlar. Gelişmeleri engelleniyor. Kapitalizmin tarımda gelişmesi çok geniş köylü yığınlarını yıkıma sürüklüyor. Topraklarını kaybedip şehirlere işsizler ordusu halinde göç etmelerini ve işçi sınıfının saflarına katılmalarını getiriyor. Hele günümüzde burjuvazinin de kendi içinde farklılaşmasını düşünürsek, ve küçük bir asalaklar zümresinin, tekelciler zümresinin, burjuvazinin diğer kesimlerine dahi baskı yaptıklarını, onları mülksüzleştirmek istediklerini görürüz. Burjuvazi bütün aydınları kendi gelişimi için kullanmak istiyor. Üniversiteler, diğer okullar bu amaca hizmet için kullanılıyor. Ama bu okullarda güç bela okuma olanağı bulan, emekçi çocukları, öğrendikçe, içlerinde yaşamış oldukları hayatın ne olduğunu anlıyorlar. Okuma özgürlükleri için direnişe geçiyorlar. İçinde yaşanılan çağın bilimini hiç kimsenin öğrenmesini istemeyen burjuvazi, koyu bir sansür uyguluyor. Aydınlar bu sansüre karşı çıkıyorlar. İşçiler memur yapılmalarına karşı mücadeleye giriyorlar. Köylüler, toprak beylerinin, tefecilerin zulmüne karşı başkaldırıyorlar. Kürt emekçilerine milli zulüm uygulanıyor. İnsanlar, dili yüzünden, milliyeti yüzünden horlanıyor. Onlara baskı uygulanıyor. Kısacası toplumun bütün kesimleri üzerinde baskı ve zulüm var. Dünya kapitalist ülkelerinde işçi sınıfı ve emekçi halk üzerinde sömürü, baskı ve zulüm sürüyor. Geçtiğimiz günlerdeki 1 Mayıs işçi bayramı da 1886'da Amerikan işçi sınıfına Amerikan patronlarının vahşi saldırısına karşı kan ve zulüm uygulamasına karşı dünya işçi sınıfının tepkisi, dayanışması idi. İşte işçi sınıfının mücadelesiyle bu baskılar arasında doğrudan bir bağ bulunmaktadır. Çünkü bütün bu baskı ve zulmün kaynağı, üretim araçlarının özel mülkiyetinden ve siyasi iktidarın yapısından doğmaktadır. Ve bu yüzden işçi sınıfının mücadelesiyle bütündür. Ama aynı zamanda bu mücadeleler, örneğin küçük-burjuvazinin mücadelesi mülkiyet hakkı için, kaybettiği mülkiyeti ele geçirebilmek için verdiği mücadeledir ki bu noktada işçi sınıfı mücadelesinden ayrılır.

İşte işçi sınıfı düzene muhalif bütün bu hareketlerin kendi mücadelesiyle olan bağını ve ayrılığını, ve böylelikle kapitalizmin geçmişini ve geleceğini, yükselen ve yıkıma doğru giden sınıfları tanımıyorsa, bunlar içersinde kendi yerinin ne olduğunu bilmiyorsa, uluslararası işçi sınıfı ile kendi hareketinin ve mücadelesinin birlik ve beraberlik içinde olduğunu göremiyorsa işçi sınıfının bilinci sınıf bilinci değildir.

"Eğer, işçiler, hangi sınıflar gadre uğrarsa uğrasın, her türlü suistimale karşı, keyfi davranışlara, zulmün ve zorbalığın bütün davranışlarına karşı tepki göstermeye alışkın değillerse; ve işçiler bunlara karşı başka herhangi bir açıdan değil de sosyalist bir açıdan tepki göstermeye alışkın değillerse, işçi sınıfının bilinci gerçek siyasi bilinç olamaz. Eğer, işçiler, öteki sosyal sınıfların her birini, zihinsel, manevi ve siyasi hayatlarının bütün tezahürlerinde gözleyebilmek için somut ve aktüel siyasi gerçek ve olaylardan, yararlanmasını öğrenmezlerse, eğer materyalist tahlil ve kıstasları, bütün sınıfların, kategorilerin ve grupların bütün eylem ve hayat biçimlerine pratik olarak uygulamayı öğrenmezlerse, işçi kitlelerinin bilinci, gerçek bir sınıf bilinci olamaz... SOSYALİST olabilmek için işçinin, büyük toprak sahibi ile papazın, yüksek memur ile köylünün, öğrenci ile serserinin ekonomik niteliği; sosyal ve siyasal özellikleri hakkında açık ve seçik bir fikri olmalıdır. O, bunların güçlü ve zayıf yanlarını bilmelidir; her sınıf ve tabakanın kendi bencil özlemlerini örtbas etmek için kullanılan parlak sözlerin ve yalanların gerçek anlamını ve özlemlerin gerçek "niteliğini" kavrayabilmelidir... (Lenin, Ne Yapmalı?)

Ve pratik hayatı içersinde başka hiçbir şeye ihtiyaç hissetmeden öğrendiği ekonomik mücadele, bütün bunların öğrenilmesini asla getirmez. Çünkü bu sınıf bilincinin bilimidir.

Öyle ise karşımıza işçiler bilimi nasıl öğreneceklerdir sorusu çıkıyor.

Bu bilim onlara sosyalistler tarafından götürülecektir.

Başlangıçta bu bilim onu edinmeye en açık, öğrenmeye alışkın aydınlar tarafından kavranılacak ve onlar da bunu zihin yapısı yönünden daha gelişmiş işçilere ileteceklerdir. Bu işçiler şartların elverdiği yerlerde onu doğrudan sınıf mücadelesine sokacaklardır ki, böylelikle de işçi sınıfının siyasi öncüleri meydana gelecektir. İşte bu kendisini işçi sınıfının mücadelesine adamış aydınlarla, sınıf bilinci kazanmış işçilerin meydana getirmiş olduğu siyasi örgütlenmenin temel amacı, bütün sınıfa bu bilinci kazandırmak için her somut olaydan yararlanarak, sadece teorik değil, aynı zamanda pratik olarak da her zulüm ve zorbalık gösterisinin sıcağı sıcağına teşhirini gerçekleştirebilecek bir kampanya örgütlemek olacaktır.

Bunun için, yani böylece örgütlendirilmiş bir kampanyanın aracı olarak, grevler, direnişler, bütün ekonomik mücadele biçimleri, sömürünün özünün kavratılması için önemli araçlar olacak, ve bunlar sınıf bilincinin kazanılmasına hizmet edeceklerdir. Böyle bir örgütlenmenin sonucu olarak yapılan dayanışma grevi ajitasyonu artık salt ekonomik mücadeleye hizmet etmeyecek, içindeki siyasi bilinç filizleri gelişip olgunlaşacaktır. Ve böylece, bu amaç için örgütlenen işçi sınıfı, ekonomik birliğinin (sendikaların) dışında, siyasi bir birlik oluşturacak; bu da işçi sınıfının siyasi mücadelesinin aracı olan "PARTİ" si olacaktır.

PARTİ NEDİR, SENDİKA NEDİR?

İşçi sınıfının sendikal örgütlenmesinin dışında parti halinde örgütlenmeye neden ihtiyaç hissettiği günümüz Türkiye'si şartlarında daha da önem taşımaktadır.

Kendisini siyasi mücadelenin dışında tutan Türk-İş'i bir yana bırakırsak, DİSK'in büyük çoğunluk fabrikalarda oldukça güçlü bir biçimde örgütlenmiş olduğunu görürüz. Bu durum, karşımıza şöyle bir soru çıkartmaktadır: İşçi sınıfı DİSK içersinde en ücra köşelere kadar en geniş bir biçimde örgütlü olduğuna göre ve sınıfın büyük kitlesi bu örgütlenme içersinde olduğuna göre, ayrı bir örgütlenmeye, PARTİ halinde örgütlenmeye ne gerek var?

Bu soruya en temel cevabı sendikaların hangi amaç için, işçi sınıfının partisinin hangi amaç için örgütlendiğine bakarak verebiliriz.

Evet en geniş bir biçimde örgütlenmiş olsa da sendikaların temel amacı, sömürünün sınırlandırılmasıdır. Toptan ortadan kaldırılması değil. Oysa işçi sınıfının partisinin amacı sömürünün toptan ortadan kaldırılması, yani düzenin değiştirilmesidir. Bu nedenledir ki, parti örgütlenmesi içersinde yer alan işçiler, bu düzenin değişmesi gerektiğini bunun için mücadele etmek gerektiğini bilen işçilerdir. Yani SİYASİ BİLİNCE, SINIF BİLİNCİNE ulaşmış işçilerdir. Oysa sendikalarda örgütlenebilmek için, sendika üyesi olabilmek için böyle bir bilince gerek yoktur. Kapitalistlere karşı direnmenin gereğini anlamış her işçi siyasi görüşleri farklı bile olsa, sosyalizme inanmasalar da bu örgütler içersinde yer alırlar.

Bu yüzden sendikalar düzeni değiştirmenin, iktidarı almanın örgütleri olamazlar. Bunun aracı bu bilince varmış işçileri bir araya toplayan işçi sınıfının partisidir.

Örgüt kavramıyla bilinç kavramı arasında sıkı bir bağ vardır. Her örgütlenme belli bir mücadele türü içindir. Ve o örgütlenmeye katılmak için bu mücadele türü bilincine ulaşmak yeter. Ama farklı mücadele türü için, farklı nitelikte bilinç gerekli. Bu yüzden her sendikal örgütlenme bilinci olan işçi, parti içinde yer alamaz. Ve parti bilinci işçi sınıfının çıkarlarının en tam, en eksiksiz bilincine varılmasıdır. Bu yüzdendir ki parti, işçi sınıfının mücadele örgütlerinin öncü müfrezesidir.

İşte bütün bunlardan dolayıdır ki, işçi sınıfı, sömürü ve zulmün karşısına bütün boyutlarıyla dikilebilecek parti halinde örgütlenerek çıkabildiği zaman, ancak o zaman, işçi sınıfı toplumsal muhalefetin binlerce dereciğini kendi öncülüğü etrafında toplayarak bir sel haline getirebilecek ve bu sel önüne çıkan her engeli aşarak sömürüsüz bir toplum düzeni sosyalizmi kurabilecektir.

UMUDUMUZ SOSYALİZM!

TEKELCİ SERMA

SERMAYEYE GÜVEN

Geçen sayımızda,CHP'nin "ekonomik ve siyasal düzen değişikliği"nden ne anladığını geniş olarak anlatmıştık.CHP'nin amaçladığı "düzen değişikliği"nin,tekellerin ve onun siyasal düzeninin tasfiyesini bile içermediğini ve sadece tekelci sermaye adına yapacağı bir takım reformlarla onun ekonomik ve siyasal düzenini sağlamlaştırmayı amaçladığını belirtmiştik.

CHP bugünkü haliyle ne "ulusal burjuvazi"nin,ne de "küçük burjuvazi"nin partisidir.CHP içinde bu sınıf ve tabakaların politik temsilcileri bulunsa da,bugün hakim olan politika finans kapitalin politikasıdır.Ne parti programında,ne de hükümet programında anti-tekelci bir içerik yoktur. Tam aksine küçük ve orta sermayeyi,büyük sermayenin hizmetine vermek için özel bir çaba vardır.Koalisyon protokolünde bu,"*küçük ve orta boy sanayi kuruluşlarını da çağın gerçeklerine uygun şekilde güçlendiren ve bunlarla büyük kuruluşlar* (siz tekeller anlayın) *arasında organik bağlantı kuran*" diyerek belirtilmiştir.Bu,zaten büyük bir kredi arayışı içinde bulunan tekelci sermayenin isteğidir.

CHP,gerek hükümet olduğu sırada ve gerekse sonrası dönemde izlediği politika ve yaptığı girişimlerle,tekelci sermaye çevrelerinin güvenini kazanmış,onlarla bütünleşme içine girmiştir.CHP,bugün yürüttüğü politika ile tekelci sermayenin alternatif partisidir.Tekelci sermaye,gelişen ve gittikçe derinleşen ekonomik-politik kriz karşısında,dünyanın birçok yerinde olduğu gibi ülkemizde de sağ sosyal demokrat bir yönetimi tercih etmekten çekinmemekte, onun propagandasını yapmaktadır.Zira finans-kapital,emekçi yığınların mücadelesinin kabardığı ve kapitalizmin iflasının daha da belirginleştiği böyle dönemlerde,eğer yığınların mücadelesini terörle bastırmak için faşist bir darbe yapmaya şartlar ve güçler dengesi müsait değilse,çoğu zaman,sosyal-demokrat hükümetleri bir frenleyici-yatıştırıcı olarak kabul etmektedir.Zaten,CHP lideri Ecevit,tekelci sermayedarlara güven verebilmek için,bu tezi,yani "sınıflar arası barış" tezini devamlı tekrarlayıp durmaktadır.

Ecevit,partisi adına sermayenin yetkili sözcüleriyle yaptığı özel görüşmelerinde bu güveni yeterince sağlamıştır. CHP lideri bu görüşmelerde (tabii ki sadece bu görüşmelerde değil.Bunlar sadece basına yansıyan ilişkiler.Bir de bunların dışında gizli kalan,"görünmeyen ilişkiler" asıl temeli teşkil etmektedir) burjuva diktatörlüğünün bir biçimi olan burjuva demokrasisini,"Batı demokrasisi sınırı" içinde yürürlükte tutmanın,burjuvazinin egemenliğini sürdürebilmesi için en güvenilir yol olduğuna geniş tekelci sermaye kesimlerini de inandırmayı,burjuva basınının da desteği ile başarmıştır.

Burjuva basınının en geniş desteğini alarak hükümet olan CHP,daha ilk günler de sermaye çevrelerine gerekli güveni vermiştir.İstanbul Sanayi Odası Başkanı Gezgin,Ecevit ve Baykal'la (CHP-MSP Hükümeti sırasında) görüşmesinden sonra "Ankaradan umutla dönüyorum (21.3.1974 tarihli Milliyet)" diye demeçler verirken,eski sanayi odası başkanı Ertuğrul Soysal da "Türkiye yeni bir lider kazandı"(Milliyet) diyerek Ecevit ve Sosyal-Demokrasi'ye methiyeler düzüyordu.Ve yine o tarihlerde,bütün sanayi odaları(Ege hariç) ve en büyük Ticaret Odaları Ecevit hükümetine karşı olmadıklarını belirtiyorlardı.Bu "güven" belirtme yarışına,özellikle Kıbrıs işgalinden sonra, ilk başta olumsuz tavır alan sermaye çevreleri de katılıyorlardı.Yine tekelci sermayenin iki ünlü siması Koç ve Sabancı,Ecevit ve Baykal'la yaptıkları görüşmeden sonra,gazetecilere "görüşmeden memnun kaldıklarını" açıklıyorlardı.Ecevit'te,özel sektörün kuşkularının yersiz olduğunu ve "demokrasinin yaşaması için özel sektörün varlığına (siz tekeller anlayın) ihtiyaç bulunduğunu belirttiğini" açıklıyordu (28.4.1974 tarihli Milliyet).Bu örnekler çok daha genişletilebilir,ama gereksiz.

Kısaca özetlersek,dün olduğu gibi bugün de en büyük burjuva basınının tam desteğini alan Ecevit ve partisi,tekelci sermayenin alternatif partisidir .Daha önceki yazılarımızda da belirttiğimiz gibi CHP anti-tekelci olmaktan çok uzaktır ve tam aksine,tekelci düzenin "ayıplarını" bir takım reformlarla (tabii ki tekelciler adına) örtmeye çalışmaktadır.Büyük burjuva basının da sistemli bir şekilde CHP'nin,geniş emekçi yığınlara bir "umut ışığı" gibi gösterilmeye çalışılmasının başlıca sebebi de budur.Burada şu noktayı bir daha belirtelim, bugün MC hükümetinin yürüttüğü politika aşağı yukarı,yalnızca burjuva demokrasisi karşısında alınan tavır dışında, hemen hemen CHP'nin politikası ile aynıdır.Zaten Ecevit daha başbakan olduğundan hemen ertesinde "dış politikada temel değişiklik yok"derken (1.2.1974 tarihli Milliyet) finans kapitalin"geleneksel" politikasını sürdüreceğini açıklıyordu.

MC,bir seneyi geçen bir süredir,bütün çabalamalarına rağmen tekelci sermaye gruplarının tam desteğini alamamakta ve güven verici olamamaktadır.Bunun en önemli sebeplerinden biri de,bugünkü şartlarda , finans-kapitalin "yeni" politikasını CHP kadar esnek yürütmekten aciz olması ve "iç ve iş barışını" sağlamak için kitlelerin güveninden yoksun bulunmasıdır.Halbuki CHP, kitlelerin bugün için geniş desteğini kazanabildiğinden ve Ecevit gibi bir lidere sahip olduğundan bu "yeni" politikayı daha ustalıkla yürütebilir.

CHP HÜKÜMETİ NE YAPTI ?

1973 Ekim seçimlerinde büyük vaatlerle emekçi yığınların desteğini kazanan CHP,hükümet olduktan sonra,sözünü ettiği burjuva demokrasisini bile,bırakalım "Batı demokrasisinin sınırlarına" kadar genişletmeyi,ama mevcut olanı bile tutarlı bir şekilde uygulamamıştır.Daha önce de belirttiğimiz gibi belli ölçüde tekelleri karşısına almadan,burjuva demokrasisini bile tam olarak uygulaması düşünülemezdi.Daha doğrusu burjuva demokrasisinin sınırları ("Batı" ülkelerinde de farklı değil) tekellerin çıkarlarıyla sınırlanmıştır.Zaten bugünkü gelişim aşamasında başka türlüsü de olamaz.

Hükümet olduktan sonra emekçi yığınların güvenini boşa çıkararak "geçmişe sünger çekme" politikasını güden CHP ve lideri,Yunanistan'daki Karamanlis hükümetinden bile geride kalmıştır.Orada göstermelik de olsa cunta liderlerinin şahsında "faşizm" yargılanmış ve mahkum edilmiştir.Halbuki Ecevit hükümeti,bırakalım 12 Mart faşizminin sorumlularının yargılanmasını,ama "12 Mart" beslemesi resmi ve sivil güçlere bile dokunmaktan çekinmiştir.Faşist Ülkü Ocakları ve benzeri kuruluşlar faaliyetlerine hiçbir kısıtlama olmadan devam etmişlerdir.Yine 12 Mart faşizmi sırasında çıkartılan birçok anti-demokratik yasa hiç değiştirilmeden yürürlükte kalmış ve bunlara göre yargılama yapılmıştır.Anti-demokratik niteliği söz götürmez olan bir Dernekler Yasası,Devlet Güvenlik Mahkemeleri vs aynen yürürlükte kalmıştır.

İşçi sınıfına büyük vaatlerde bulunan Ecevit CHP'si işçilerin,özgürce sendikalarını seçmelerini sağlayacak olan referandum yasasını bile kanunlaştıramamıştır. Ama Ülker'de,İskenderun'da işçiler üzerine panzer sürmekten de geri kalmamıştır.Bugün "akkondu" edebiyatı ile "gecekondu kurultayları" düzenlerken,hükümet oldukları sırada polis ve panzerle gecekonduları yıkmaktan geri durmamışlardır.Hatta gecekondu yıkımını hükümet olmalarından sonra da günümüzde de ellerinde olan belediyeler aracılığı ile (İstanbul vs) sürdürmektedirler. İşçi sınıfına iş güvenliği vaadinde bulunurken,tam aksine işverenlerin ve işyerlerinin güvenliğini sağlamak üzere ve özünde işçi direnişlerini kırmayı amaçlayan "İşyeri koruma kanunu" gibi anti-demokratik kanun tekliflerinde bulunmaktan çekinmemiştir. CHP hükümette iken,işçi ücretlerinde ve taban fiyatlarında emekçiler lehine birtakım ayarlamalar yapmışsa da,aynı dönem içersinde getirdiği zamlar ile bunun büyük bir kısmını geri almıştır.

141,142 gibi İtalyan Faşizminden miras kalan kanunlar kaldırılmadığı gibi,yerine getirilmek istenen yenileri ise bizzat CHP'nin kendi içinden büyük tepkilere ve tartışmalara yol açmıştır."Fikir hürriyeti" diye yaygara yapılırken yine bu dönemde "Kıvılcım gazetesi" sahibi ve sorumlusuna 38 yıla varan cezalar veriliyordu .

Kısacası,nereden bakılırsa bakılsın CHP ve lideri,hükümette iken bile kendi söylediklerinde tutarlı olmamışlardır."Batı'da olduğu kadar demokrasi" yalanı bile,bir demagoji olmaktan ileri gidememiştir.Açıkça görüleceği ve daha önce de belirtildiği gibi,işçi sınıfına ve tüm emekçi yığınlara büyük vaatlerde bulunan CHP,hükümet olduktan hemen sonra tutuculaşmaya ve gerici yüzünü göstermeye başlamadan duramamıştır.Bol bol "halk iktidarı"ndan bahseden CHP ve lideri hükümette bulundukları sırada emekçi yığınlara birşey vermekten uzak kalmışlar ve söylediklerinin bile tutarlı savunucuları olmamışlardır.Ama tekelci sermayeye güven vermek için kendilerinin en tutarlı anti-komünist olduklarını ve yürüttükleri politikanın emekçi yığınların komünizme"kaymasını" engellemek için en büyük garanti olduğunu sürekli tekrarlamaktan geri kalmamışlar ve kalmıyorlar da.CHP lideri Ecevit,kitlelerin sosyalizme kaymalarını engelleyebilmek için "halkın istediği kadar solculuk" sloganını ortaya atıyor ve kendilerinin,bilgiçce bir tavırla "halk sözcüsü" olduklarını söylüyor. Ama bunun aslında,"sermayenin istediği kadar solculuk" diye düzeltilmesi gerekir.

Burada bize şu itiraz yapılabilir;o günkü şartlarda ne yapılabilirdi?Bizce bu temelsiz bir soru olurdu.Zira,daha önce de belirttiğimiz gibi,tekelci sermayeye ve onun siyasal düzenine karşı mücadele etmeyi reddeden bir görüş tekelciliğe karşı olmayan bir görüş,hangi şartlarda olursa olsun daha fazlasını zaten yapamaz.CHP'nin,emekçi yığınların taleplerini dile getiren bazı sloganları da,tekelciliğe karşı tavır almadığı müddetçe boş ve emekçi yığınların sosyalizme yönelmelerini engelleyebilmek için atılan demagojik sloganlar olmaktan öteye gidemeyecektir.

CHP'nin muhalefetteki tutumu da aynı tutarsızlıklarla doludur.Burjuva demokrasisini bile savunmada kararlı bir yol izlememiştir.Öyle ki,yasal anti-faşist gösterilere bile,üyelerinin katılmaması için genelge yollamış,böylece burjuva sınıfına "komünistlerle işbirliği" yapmadığını ispatlamaya ve diğer yandan da faşizme karşı mücadelenin kararlı unsurları olan sosyalistleri tecrit etmeye çalışmıştır.Fakat bu politikası artık günümüzde emekçi yığınların kabaran öfkesi karşısında iflas etmiş, tabanını kaybetmemek ve özellikle işçi yığınlarının sosyalizme yönelmelerini dizginleyebilmek için "parlamento dışında da demokratik direniş yöntemleri uygulayacağını"bildirmek zorunda kalmıştır.

CHP'nin faşizm anlayışı da tutarsızdır.Faşizmin bir zorbalık rejimi olduğunu belirtmesine rağmen,bu zorbalığın nereden geldiğine,ekonomik temelinin ne olduğuna hiç değinmemekte ve bunları ustaca geçiştirmektedir.Faşizme karşı mücadele,CHP için sadece MHP ve Ülkü Ocaklarının eyleminin sınırlandırılması ile sınırlıdır.Yazının başında da belirttiğimiz gibi,hükümet olduğu sırada da,faşist yuvaları dağıtmak için en ufak bir çaba bile göstermemiştir.Ama CHP ve lideri,faşizme karşı çıkarken bile,komünizme karşı mücadeleyi elden bırakmamaktadır.Her ikisini de aynı şeylermiş gibi göstererek,emekçi yığınları aldatmaya çalışmakta,yanıltmaya çalışmaktadır.

CHP,ülkenin bağımsızlığından bahsetmesine rağmen gerçek bir anti-emperyalist değildir.Zaten tekellere karşı olmayan ve tekelci düzeni yıkmak için mücadele etmeyen bir anlayış,ne tutarlı bir demokrat,ne de tutarlı bir anti-emperyalist olabilir . CHP tekelci düzene karşı olmadığı,ama aksine bir takım reformlarla bu düzenin daha da sağlamlaşmasını amaçladığı için,tutarlı bir demokrasi anlayışı olmadığı gibi,tutarlı

YENİN İKTİDAR ALTERNATİFİ:CHP

bir anti-emperyalist de değildir.Zaten hükümet olduktan hemen sonra Ecevit'in verdiği demeç de "dış politikamızda temelde bir değişiklik olmayacak" demesi,onun eskiden beri sürdürülen emperyalizme bağımlı politikayı aynen benimsediğinin açık bir belirtisidir.Ama daha ustaca sürdürülmektedir bu politika.Finans-kapital'in tercihinde meydana gelen değişikliğe uygun olarak,ABD'ye karşı belli bir tavır alırken,AET emperyalizmi ile daha sıkı ilişkilere girme ve bütünleşme eğilimi belirgin olarak görülmektedir.

Kıbrıs işgali sırasında ve sonrasında Ecevit'in ABD'ye karşı aldığı tavırdan ötürü anti-emperyalist olduğu yolunda,burjuva basının da bol bol sözedildi.Halbuki CHP ve liderinin anti-emperyalistliği tekellerin anti-emperyalistliği ile sınırlıdır.ABD emperyalizmine karşı belli sınırlar içerisinde tavır alması,ancak sermayenin çizdiği sınırlar içinde olmaktadır.Ecevit'in Kıbrıs işgalinden sonra ve Yunanistan'ın NATO dan çekilme kararı üzerine verdiği demeçte ki bu demeçlerde açık bir şekilde "NATO'nun güney doğu kanadında doğan boşluğun Türkiye tarafından doldurulabileceği ve buna talip olduklarını"(28.8.1974 tarihli Milliyet) açıklaması,onun ne ölçüde anti-emperyalist olduğunu açıkça göstermektedir.AET'ye sırtını dayayıp ABD'ye karşı çıkarken bile tutarsız davranmakta,uzlaşmacı bir tavırla "ABD'nin en iyi dostumuz" olduğunu da hemen belirtmektedir.

Ecevit ve partisi,hükümette ve muhalefette şovenizmi alabildiğine körüklemiştir.Kıbrıs işgali sırasında ve sonrasında şovenist bir politika ile emekçi yığınların duygularını sömürmüştür.Bugün de Ege ve Trakya meselelerini sık sık ileri sürerek, MC hükümetinin çıkarlarımızı (!) savunmadığını,Yunanistan'a karşı daha aktif olmak gerektiğini söyleyerek bölgede "savaş kışkırtıcısı" bir politikaya çanak tutmaktadır. Böylece bir yandan tekelci sermayenin tam güvenini kazanmaya çalışırken,diğer yandan da küçük-burjuva yığınların milliyetçi duygularını okşayarak "oy avcılığı"yapmaktadır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi CHP AET ile ilişkilerin daha da sıkılaştırılmasından yanadır.Batı Almanya gezisi sırasında "Türkiye bugünün dünyasında yalnız askeri bakımdan değil aynı zamanda ekonomik bakımdan da stratejik bir yer işgal etmektedir.Türkiye,son zamanlarda yeterince kullanılmaz duruma düşen Batı teknolojisi ile nereye yatırım yapacağını bilemeyen Orta Doğu sermayesi arasındaki kopukluğu giderecek bir noktada bulunmaktadır" diyen Ecevit,bu sözleri ile,Avrupa sermayesine kendileri ile işbirliği çağrısında bulunmakta ve ancak bu yolla Orta Doğu'da etkinlik kazanabileceğini belirtmektedir.

CHP'nin gün geçtikçe Avrupa sosyal-demokrat (özellikle sağ sosyal demokratlarla) partileriyle ilişkisi sıklaşmaktadır. Bu ise Türkiye tekelci sermayesinin iştahını kabartmakta,AET'den Ecevit vasıtası ile geniş kredi olanakları sağlayabileceğini düşünmektedir.Ecevit'in Libya gezisi ve Libya yöneticileri ile olan iyi ilişkileri ise,tekelci sermayenin Ecevit'e duyduğu güveni iyice pekiştirmektedir.Bu konuda daha birçok örnekleri sıralamak mümkün ama gereksiz.Zira gerek CHP lideri olarak Ecevit'in demeçleri ve gerekse tekelci sermaye sözcülerinin demeçleri,karşılıklı duyulan ihtiyaçları (ve tabii ki güveni) daha iyi belirtmektedir.

CHP UMUT MU?

Şimdiye kadar söylediklerimizi kısaca özetlersek;CHP,gerek hükümette ve gerekse muhalefette iken yürüttüğü politika ile tutarlı bir demokrasi ve anti-emperyalist anlayışının olmadığını açık bir şekilde göstermiştir.Tekelciliğe karşı çıkmadan ve ona karşı mücadele yürütmeden,tutarlı bir demokrasi anlayışına sahip olmak mümkün değildir.Ama aksine CHP,bugün yürüttüğü politika ile tekelci sermayenin alternatif partisi durumundadır.Ona bir takım "misyon"lar yükleyerek anti-faşist mücadelede daha ileri bir tavır almasını beklemek,CHP nin bugün yürüttüğü politikanın kimin hizmetinde olduğunu tahlil edememektir.Yukarıda da söylediğimiz gibi,CHP içinde küçük ve orta burjuvazinin temsilcilerini barındırsa da (ki öyledir) parti politikasına hakim olan bunların politikası değildir.CHP tabanının daha radikal olmasının (ki büyük çoğunluğu politize olmuş işçiler ve diğer küçük burjuva tabakalar oluşturmaktadır)en önemli sebebi,kapitalizmin çürümüşlüğü karşısında,faşist baskılar karşısında çıkış yolu arayan,ama güçlü bir sosyalist alternatifle karşılaşmayan yığınların "zorunlu olarak" (ama sosyalistlerin güçsüzlüğü ve yetersizliği yüzünden zorunlu) diğer burjuva partileri karşısında "daha ilerici" olan CHP'ye yönelmeleridir.Arayış içinde bulunan geniş emekçi yığınlara tutarlı bir şekilde sosyalizm alternatifi ve bunun tek kurtuluş yolu olduğu gösterilebilirse,CHP'nin sınıf karekteri ve kimlerin hizmetinde olduğu sergilenirse,bu yığınların sosyalizm için örgütlenmeleri mümkün olacaktır.

Bir de şu noktayı belirtmekte yarar var;CHP faşizme karşı çıktığı müddetçe desteklenmeli ve tekelci sermaye ile olan bağlarını koparması için zorlanmalıdır.Sadece bu anlamda CHP'yi diğer burjuva partilerinden ayrı olarak ele almak ve değerlendirmek gerekir.CHP'nin faşizm karşısında,burjuva demokrasisini bile savunuyor olması,bugün için (özellikle bugün için) ileri bir adımdır.Sosyalistler,bunu görmemezlikten,hele bu dönemde gelemezler.Bu büyük bir hata olur.Ama aynı şekilde faşizme karşı mücadelede herşeyin CHP tarafından yapılabileceğini ve bizim görevimizin onu izlemek olduğunu ileri sürmek tek kelimeyle burjuva kuyrukçuluğudur.Ve anti-faşist mücadeleyi zaafa uğratmaktır.CHP'nin "demokratik bir düzen" kuracağını ve kendilerinin de böyle bir ortamda "sosyalizm" yapacağını bekleyenler,daha çok uzun süre beklemekten başka birşey yapmayacaklar ve kendi kendilerini böyle bir gelecek için boş yere avutacaklardır.Faşizme karşı mücadelede,sosyalistler en ön safta dövüşmelidirler.Ancak bu,tutarsız ve sallantıdaki bir takım güçlerin,mücadelede tutarlı hale gelmesini sağlayabilir ve işçi sınıfının sağlam müttefikleri olarak onu örgütleyebilir.

Diğer bir nokta;daha önce de belirttiğimiz gibi,tekelci sermayeye ve onun siyasal düzenine karşı tavır almadan ve bu tekelci düzeni yıkıp,yerine işçinin köylünün yani halkın devrimci demokratik iktidarını kurmadan,emekçi yığınların sömürüden kurtuluşunu sağlamak mümkün değildir.Ancak tekelci sermaye düzenine son veren böyle bir iktidar,emekçi yığınların gerçek kurtuluşu yolunda ilk,ama kalıcı adım olabilir.

CHP'YE KARŞI SOSYALİSTLERİN TAVRINDAKİ TUTARSIZLIKLAR

CHP'ye karşı alınacak tavır meselesi her dönemde sosyalistler arasında görüş ayrılıklarına yol açmıştır.Ve denebilir ki sosyalistler,CHP'ye karşı tutarlı bir tavır koyamamışlardır.Diğer burjuva partileri ile CHP arasındaki farkın ne olduğu açık bir şekilde konmamış ve CHP'ye bambaşka "misyon"lar yüklenmiştir.CHP ister iktidarda olsun ister muhalefette hemen hemen her zaman bu partinin kuyruğunda yürünmüştür.Ve hâlâ yürüyenler çoğunlukta.Bugün bunların başlıca sebebi CHP'nin yapısının ne olduğunu,yürüttüğü politikanın kime hizmet ettiğini gerçekçi bir tahlile tabi tutmadan,soyut,subjektif eğilimlere uygun bir yaklaşımla yetinilmesidir.CHP'nin özellikle 1950 sonrası dönemde,diğer burjuva partileri karşısında,burjuva demokrasisinin savunucusu olarak gözükmesi onun "demokrasi" mücadelesinin vazgeçilmez unsuru,en büyük gücü gibi bir değerlendirmenin yapılmasına yolaçmıştır.Öyle ki,ona yani CHP'ye "küçük burjuvazinin ilerici partisi" yakıştırılmasına kadar varılmıştır.Ve bu,CHP'nin her yaptığının savunuculuğuna götürmüş,adeta işçi sınıfının politikasını yürüttüklerini iddia eden bu "sosyalistler" varlık şartlarını ve "sosyalizm" yapmalarını bile CHP'nin varlığına,onun hükümet olmasına bağlamışlardır.Bu kuyrukçu politika öyle uç noktaya gitmiştir ki;1973 seçimleri sonrasında hükümet olan CHP'nin yaptıklarının savunuculuğu üstlenilmiş,yaptığı zamlar bile bu "sosyalistler"imiz tarafından haklı çıkartılmaya çalışılmıştır.Ve yine diğer bir kısmı da "sosyalizm" yapma ümitlerini,CHP'nin hükümet olmasına bağlamışlar,onun getireceği"Batı Demokrasisini" beklemeye koyulmuşlardır.Bugün günümüzde (düne göre daha fazla bir biçimde) sosyalizm mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olan demokrasi mücadelesini,burjuvazi ve partilerinin yürütmesini beklemek tek kelime ile burjuva kuyrukçuluğudur.İşçi sınıfının mücadelesini burjuvazinin kuyruğuna takmaktır.Sosyalizm mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olan demokrasi mücadelesinde,ancak ve ancak işçi sınıfı ve onun devrimci ideolojik,politik hatta sahip partisi,istikrarlı bir şekilde sonuna kadar götürebilir.CHP'den böyle bir mücadele beklemek,onu böyle bir mücadelenin başlıca ve temel gücü olarak kabul etmek , boş bir bekleyiş ama işçi sınıfı ve emekçi yığınların mücadelesine zarar veren bir bekleyiş olacaktır.Tabii ki CHP'yi demokrasi mücadelesi veren bir örgüt olarak ele almak,ister istemez onun her yaptığını desteklemeye götürür.

"Demokrasi"yi sadece CHP'de gören böyle bir anlayıştan başka birşey de beklenemez. Bu anlayış,CHP muhalefette iken,onun hükümet olması için,hükümette iken de düşmemesi için didinip duracaktır.Ve bu gel-git böylece (tabii ki sadece bu"sosyalistlerimiz" için) sürüp gidecektir.

Bu yazı serimizde,CHP'nin ne olup olmadığını anlatmaya çalıştık.Kısaca CHP' ye karşı tavrın ne olması gerektiği konusunda ki yanlış görüşleri koyduk.Bu mesele (CHP-ye karşı tavır) çok daha geniş olarak ele alınıp incelenebilir.Ve tek tek her "sosyalist grubun" görüşleri sergilenebilirdi.Ama bu yazının temel amacı bu değildi.Zaten CHP'nin ne olduğu açık bir şekilde konduktan sonra bu partiye yani CHP'ye nasıl tavır alınması gerektiği de her sınıf bilinçli işçi için açık olarak ortaya çıkar.

Bu noktayı bir kere daha yanlış anlamalara meydan vermemek için açıklamakta fayda var.CHP'nin bugün yürüttüğü politikanın diğer burjuva partilerininkinden ayrılan en önemli yanı,burjuva demokrasisi ve faşizm ikilemi içinde,tavrını,burjuva demokrasisi lehine koyması ve bunu savunmasıdır. Ve bu anlamda diğer burjuva partilerine göre (ama sadece bu anlamda) "ilerici" bir fonksiyonu bugün için, vardır.Unutmayalım ki burjuva demokrasisi de,burjuva diktatörlüğünün sadece bir biçimidir.Ve bugün burjuva demokrasisinin sınırları da tekelci sermayenin çıkarlarıyla sınırlıdır.İşçi sınıfı kendisine tüm emekçilerin sosyal kurtuluşu mücadelesinde ilk adımı,burjuva demokrasisi dahil olmak üzere her türlü burjuva diktatörlüğüne karşı mücadele edip,bunu yıkarak yerine halkın devrimci demokratik iktidarını koymak olacaktır.Ve işçi sınıfı bu mücadeleyi yürütürken,eğer faşizm karşısında alternatif olarak "halk demokrasisini" koyamayacak kadar güçsüzse,o zaman burjuva demokrasisini,bizzat onu ortadan kaldırmak için savunacaktır.Ve bu anlamda da bugün CHP'nin verdiği mücadeleye destek olabilir.

Bir diğer nokta;CHP bugün içinde küçük burjuva demokratlarını barındırsa da , bunlar henüz burjuvazi ile henüz işbirliği politikasından vazgeçmemişlerdir.Ancak işçi sınıfının gelişen mücadelesi CHP içinde ki bu ileri unsurların,burjuvazi ile işbirliği politikasını reddedip,proletaryanın yanına gelmesi sonucunu doğuracaktır.Sosyalistlerin bilinçli bir şekilde yürütecekleri mücadele ile bu unsurların biran evvel burjuvaziden kopmasını ve proletaryanın yürüttüğü mücadelenin yanında yer almasını sağlamaya çalışırlar.

Proleter sosyalistlerin eylemi,yukardan beri anlattıklarımız doğrultusunda olmalı ve konulan ilkeler ışığında mücadele sürdürülmelidir.

PETKİM-İŞ İLE PETROL KİMYA-İŞ SENDİKALARININ BİRLEŞMESİ ve DEVRİMCİ TAVIR...

DİSK tüzüğü gereğince,her iş kolunda DİSK'e bağlı sadece bir sendika olabilir.Bu yüzden herhangi bir sendika DİSK'e katıldığı zaman eğer o iş kolunda DİSK'e bağlı sendika var ise 6 ay içinde genel kurulunu yapıp o sendika ile birleşmek zorundadır.

Kimya iş kolunda DİSK'e bağlı Kimya-İş sendikası vardı.Merkezi İzmit'te bulunan Petro Kimya-İş sendikası DİSK'e katılınca Kimya-İş ile birleşti.Petrol Kimya-İş adını aldı.Diğer yandan yine aynı iş kolunda örgütlü olan bağımsız Petkim-İş sendikası da DİSK'e katılma kararı alıp,DİSK yürütmesi tarafından kabul edilince Petrol Kimya-İş ile birleşmeleri sorunu doğdu.DİSK yürütme kurulu almış olduğu karar ile Petrol Kimya-İş sendikasının 15 Haziran 1976 günü,Petkim-İş sendikasının da 14 Haziran 1976 günü genel kurullarını toplıyarak birleşme kararı almalarını istedi.

İşçi sınıfının sendikal birliğinin sağlanması için birleşme kararı alınması sevindirici bir olgudur.ancak tarihte işçi sınıfının hiçbir gerçek birliği(sendikal birliği de dahil),ilkesiz birlik olmamıştı.Belirli ilkelerin dışındaki birleşmeler kaçınılmaz olarak kof, içi boş ve yıkılmaya mahkûm birlikler olacaklardır.DİSK yürütmesinin birleştirme komisyonunun aldığı kararlara baktığımız zaman bu kofluğu doğrulayabilecek maddeler ve hatta bir takım komploları sözüm ona engelleyecek tedbirler ve adeta"zoraki nikah" kararı olduğunu görebiliyoruz.Burada hemen ilâve edelimki,bu birleşmeye ve kararlarına uymayan sendika DİSK'ten ihraç edilecektir.Birlik sağlama uğruna, birlik bozabilecek bu olayı daha yakından incelemeye çalışalım.

Önce son zamanlarda yoğunlaşan DİSK'e katılmalar DİSK içinde birleşmeler üzerinde duralım.

Türkiye'de kapitalizm gelişmektedir.Bununla birlikte de işçi sınıfı gelişmekte,genişlemekte ve mücadelesi de daha geniş boyutlara ulaşmaktadır.Yıllardır işçi sınıfının başının belası Amerikan tipi partiler üstü sendikacılığın(Türk-İş) temelleri sallanmağa başlamıştır.Hatta öyle ki burjuvazinin kontrolunda olan bu örgüt İzmir'de kanunsuz eylem bile yapabilmektedir. Son zamanlarda hızla gelişen DİSK de,bu gerçeğin dışında düşünülemez. Ve yoğunlaşan DİSK'e katılma kararları bu anlamda önem kazanmaktadır. DİSK işçiler ve sendikacılar için adeta bir cankurtaran simidi olmuştur.Bu durum toplumsal gelişme kanunlarının kaçınılmaz ve zorunlu sonucudur.

Kapitalizmin gelişmesi,buna paralel yığınların yoksullaşmasının artması,bilhassa işçi kitlelerinin bu durumdan kurtulmanın acil çözümünü aramaya itmektedir.Böylelikle daha iyi hak alabilmek,burjuvalara karşı daha emin mücadele edebilmek ve bunun için daha güçlü bir birliğin içinde olabilmek için işçiler artan bir hızla DİSK'e gelmektedirler.Birtakım sendika yöneticilerinin bu yolda kararlar almasına bu açıdan bakmak gerekir.Yoksa bağımsız,kendi tekkelerini kurmuş olan bu sendikaların kafasından DİSK'e katılmak gibi bir düşünce geçmiyecektir.Örneğin Petkim-İş,örneğin Teksktil gibi.

Ama taban sallantısı,parçalanma korkusu ve en önemlisi de kariyerlerini (mevkilerini) kaybetme korkusu,tabanın artan hareketlenmesi ve baskısıyla zorunlu olarak DİSK'e katılma kararları alıyorlar.

DİSK'e katılma kararlarının diğer bir yanını da Avrupa tipi sosyal demokrasi özlemleri içinde olan CHP'nin Türkiye'de işçi sınıfının gücünü gittikçe daha iyi anlamaları(Ecevit'in 1 Mayıs'tan sonraki konuşması bu gerçeği ifade ediyordu) ve bu yüzden de sendikalara sahip olabilmek için gittikçe daha büyük çaba göstermeleridir.(örneğin Genel-İş sendikasının DİSK'e katılması,Oleyis sendikasının katılma kararı alması).Bu iki olgu ve temelinde kapitalizmin gelişmesi birleşince DİSK'e akın gittikçe süratlenmektedir.Şüphesiz ki bu işçi sınıfının bir arada toplanması açısından olumlu bir olgudur.Ama bu birliğin ilkeli olması kaydıyla.

Bu ilke katılan sendikaların sınıf mücadelesini ve sınıf mücadelesinin sonuçlarını kabul etmesidir.Sınıf uzlaşmasını redetmeleridir.Sosyalizme küfür etmemeleridir. Ama bugün CHP'nin ne yaptığına ve yapmak istediğine baktığımızda,işçi sınıfını burjuvazinin yedeğine katmak istediği ortadadır.Buna karşı tavır alınmadan bu ilkeler savunulmuş olamaz.Bazı DİSK yöneticileri, şühesiz bu ilkeleri bilmektedirler. Hatta savunmaktadırlar.Sınıf işbirliğine karşı çıkmaktadırlar. Ama söz ve yazı ile eylemleri arasındaki çelişki süratle büyümektedir.Sınıf sendikacılığı,sınıf uzlaşmasını redediyorsa,sınıf uzlaşmasından vazgeçtik,bizzat kendisi burjuva partisi olan CHP'nin arkasına işçi sınıfını sürmek,"burjuva kuyrukçuluğu"ndan başka bir şey değildir ve lâfta ne kadar sınıf sendikacılığı denirse densin insanı "reformist" olmaktan kurtaramaz.Ve sınıf uzlaşmacılığının pratikte uygulanmasıdır.

Bu bakış açısı ile Petkim-İş ile Petrol Kimya-İş sendikasının birleşmesi olayına bakalım.

DİSK birleştirme komisyonu Petrol Kimya-İş sendikasının "tüm üyeleri,para,menkul ve gayrı menkul mallarıyla birlikte merkezi Ankara da bulunan Türkiye Petrol ve Kimya işçileri(Petkim-İş) sendikasına katılmasına ve devredilmesine"(komisyon kararı madde 2-b) karar vermiştir.Ayrıca,bu birleşmede 7 kişilik yürütme kurulunun 4'ü genel başkan da dahil olmak üzere Petkim-İş'e, 3'ü genel başkan vekilliği ve genel sekreterlik de içinde Petrol Kimya-İş'e,genel yönetim kurulunun yürütme kurulu dışındaki 14 üyesinin 8 asil,8 yedek üyesinin Petrol Kimya-İş'e,6 asil 6 yedek üyesinin Petkim-İş'e bırakılmasını,denetim kurulunun 2 asil,2 yedek üyesini , Petrol Kimya-İş'e,1 asil,1 yedeği Petkim-İş'e,onur kurulunun 2 asil 2 yedeğinin Petkim-İş'e,1 asil 1 yedeğinin de Petrol Kimya-İş'e verilmesi kararlaştırılmıştır.

Burada açıkça,birleşen yeni sendikanın yönetiminin Petkim-İş'e verildiği görülmektedir.Bir de bütün bunlara ilâveten genel başkan istifa ederse yürütme kurulu,genel yönetim kurulu,denetim kurulu,onur kurulu 3 ay içersinde yapılacak olağanüstü genel kurulda toptan yeniden seçilecek ve olağanüstü genel kurul delegeleri,olağan genel kurul delegeleri değil,yeni seçilecek delegeler olacaktır.Bu kadar büyük bir yetki genel başkana (yani Mehmet Kılınç'a) tanınmış olmaktadır .Bu basit bir olay değildir.

DİSK içinde hangi sendikanın hangisine katılacağı sayılara göre tespit edilmektedir. Burada birliğin ilkesi,şartları ve sınırları DİSK içerisinde bulunmak ve DİSK'in ilkelerine göre olmaktadır.Çünkü her sendika DİSK'e girerken bu ilkeleri kabul ettiğini beyan etmektedir.Böylece de DİSK içersindeki sayısal birlik ilkeli birlik olmaktadır.

Kuşkusuz bu DİSK'in ilkeleri ve bu ilkelere göre katılma gerçekleştirilmişse doğrudur.Ama hayat bunun tersini gösteriyor. Örneğin DİSK'e katılan Petkim-İş sendikası yöneticilerinin uyguladıkları politika tamamen sınıf uzlaşmacılığıdır.Bunun böyle olmadığını lâfta söylemek hiçbir şey ifade etmez.Bir adamın aptal olup olmadığı alnında yazmaz,kendisi için söyledikleriyle ölçülmez.Pratikte yaptığı iş onun ne olduğunu ortaya koyar. Aynı biçimde DİSK'in ilkesi olan sınıf sendikacılığı kavramı sadece doğru olarak yorumlanması değil, aynı zamanda doğru olacak uygulanmasını da gerektirir.Bu uygulama işçilere burjuva sınıfı karşısında,toplum içinde yerlerinin ne olduğunu,niçin sömürüldüklerini,sömürüyü nasıl ortadan kaldırabileceklerini,bunun için sadece sendikal değil aynı zamanda politik bir parti halinde de örgütlenerek siyasi mücadele yapmaları gerektiğini sadece teorik değil,ama aynı zamanda her pratik mücadele türünün içinde anlatmakta somutlanır.İşçi sınıfına CHP'yi hedef gösteren,onla politik mücadeleyi hedefleyen bir yöneticiler topluluğu,sınıf uzlaşmacılığının sınıf mücadelesinin pratikte inkârının daniskasını yapmaktadırlar.Bir kısım DİSK yöneticileri sınıf sendikacılığı kavramını politik mücadeleyi redetmemekle eş tutuyorlar. Oysa sadece bunun sınıf sendikacılığını oluşturduğunu söylemek yetersizdir.Politik mücadele şu ya da bu burjuva partisinin yanında yer almakla kabul edilebilir.Ve bu da işçi sınıfının mücadelesinin hiçbir döneminde sınıf sendikacılığı olmamıştır.Bunun adı olsa olsa reformist sendikacılıktır.Çünkü mesele sadece politik mücadeleyi kabul etmek değil,aynı zamanda bu politik mücadelenin işçi sınıfının politik mücadelesi olmasının kabulüdür.İşçi sınıfının politik mücadelesi iktidar için mücadele eden,işçi sınıfı "PARTİ"sinde somutlanır. Sosyalizm için teorik ve pratik mücadelede somutlanır.Bunun yerine bir burjuva partisini destekleyerek ben politik mücadeleyi kabul ettim,ben sınıf sendikacılığı yapıyorum demek, sınıf uzlaşmacılığı,sınıf işbirliği kavramı eğer havada asılı olan değil,ama yerdeki ve kapitalist düzendeki burjuva sınıfıyla uzlaşmaksa,bu durum başkalarını kandırmak için demagojiden başka bir şey değildir.Ve bu marksizmin (işçi sınıfının bilimi) resmen inkârıdır.Gerisi boş lâf.(Bu mesele,yani bu konudaki DİSK ilkeleri ve uygulaması önemli ve geniş bir konu olduğu için bir daha sayıda bu konuda daha geniş yazmağı düşünüyoruz)

DİSK yöneticilerine bakarsak bu ilkeyi uygulamaktadırlar. Ama bir de DİSK içersindeki sendikaların ne yaptığına,ki bütün işçi arkadaşlar bunları çok iyi bilirler, baktığımızda burjuva sınıfıyla uzlaşma önerenlerin çoğunlukta olduğunu görürüz.Ve bunun adı da sözüm ona sınıf sendikacılığı,ilkeli birlik oluyor(!).

Nitekim Petkim-İş sendikası ile Petrol Kimya-İş sendikası arasındaki birleşme ilkeleri işte bu ilkelerdir.Hatta öyle ki bu ilkeli birliği meydana getirmek için kurulan komisyonun almış olduğu kararın 5.madde(b) fıkrası şöyle demektedir.

"Petkim-İş sendikası kongresinin ikinci günü ve Petrol Kimya-İş sendikası kongresinin ilk günü olan 15 Haziran 1976 günü her iki kongre arasında DİSK yetkilileri yolu ile kongre salonunda telefon bağlantısı kurulmasına ve her iki sendika için en önemli nokta olan Petrol Kimya-İş kongresinin diğer sendikaya katılma kararı anı ile Petkim-İş sendikasının seçim sonuçlarının kongrede ilânı anının telefonla irtibatını kuran DİSK yetkililerince ayarlanmasına," (altını biz çizdik)

Evet DİSK içersinde sınıf sendikacılığı ilkelerine göre birleşmenin ilginç bir maddesi.

Petkim-İş sendikasının kongresinin ikinci günü seçimler yapılacaktır.Bu seçimlerde 7 kişilik yürütme kurulunun 3'ü,daha önce Petrol Kimya-İş sendikası tarafından tespit edilmiş Petkim-İş'e üye olmuş kişiler olacaktır.Bu sonucun alındığı sırada Petrol Kimya-İş Petkim-İş'e katılma kararı almaktadır. Burada çıkabilecek herhangi bir komplonun,katılmama kararı aldırabileceği düşünülerek,bunu önlemenin yolu olarak telefon bağlantısı önerilmiş.Pratik uygulaması olabilecek yerinde bir karar gibi gözükmekte.(işçilere ne kadar güvenildiği de ayrı bir soru.)Ama bir kere nerede olduğumuzu düşünelim.Bu sendikaların sınıf sendikacılığı(yani işçi sınıfı mücadelesi temeli)üzerinde birleştiklerini düşünürsek böyle bir olay aslında bu birleşmenin birtakım komplolar üzerine oturan bir birleşme olduğunu düşündürmektedir.Eğer her iki sendikada DİSK içersindeyse ve eğer gerçekten onun ilkelerine uyuyorlarsa,(aksi taktirde ihraç edilmeleri gerekirdi) o zaman böyle bir tedbire komisyon niye gerek gördü acaba?Yoksa sendikalardan birinin DİSK ilkelerine uymama korkusu mu var? Eğer öyle ise daha kötü,çünkü o zaman da bu birlik nasıl birlik? Ama bu birlik DİSK yöneticilerinin politikalarına uygundur.Onlar işçi sınıfının sendikal birliğini telefon bağlantısıyla halledebilirler. Onlar sınıf sendikacılığını işte böyle anlıyorlar.

PETROL KİMYA-İŞ'İN TAVRI

Komisyon kararında da belirtildiği gibi katılacak sendika Petrol Kimya-İş'tir ve bu yüzden onun tavrı önemlidir.Petrol Kimya-İş'in pratik tavrına baktığımızda bu birleşmeden yana olmadığını,hatta bu kongreden birleşme kararı çıkartmamak için pratik çalışma yapıldığını görüyoruz.Delegelere ve üyelere getirilen gerekçe ise Petrol Kimya-İş'in üye sayısının fazla olduğu halde Petkim-İş'e katılması, bütün varlığıyla,herşeyiyle Petkim-İş sendikasına ait olması.Petrol Kimya-İş'e DİSK yöneticileri tarafından haksızlık yapılmış olması.Ancak bu durum ayrılıkçı bir tavır gütmenin gerekçeleri olamazlar,olmamalıdırlar.Gerçi Petrol Kimya-İş kıyaslandığında Petkim-İş'ten daha ilerici bir sendikadır.Petrol Kimya-İş' in tabanı daha ilericidir.Ancak bu durum ayrılığın sebeplerini teşkil edemezler.Petrol Kimya-İş başkanı Dinçer Doğu kongrede birleşme kararı alınmazsa DİSK'ten ihraç edileceğini bilmektedir.Ve bu yönde çalışmalar yapılması son zamanlarda yaygınlaştırılan SİSK(Sosyalist İşçi Sendikaları Konfederasyonu)söylentilerini doğrulamaktadır. SİSK şu günkü durumda gerici bir tavırdır.Bugün DİSK'ten ayrılmak ve en ileri sosyalist işçileri başka bir konfederasyon çatısı altında toplamaya çalışmak DİSK'i CHP'ye terk etmektir.DİSK içinde sosyal demokrat bilincin hakim olmasına,işçilerin burjuvazinin kuyruğuna takılmasına hizmet etmektir.Bugün DİSK işçi sınıfının en ilerici kesimini barındıran bir örgüttür.Ve bu ileri işçilerin diğer sınıfdaşlarını etkilemeleri,onlara bilinç aktarmaları yolunu açmak yerine onları bölmek açıkça burjuvazinin değirmenine su taşımak olacaktır.Petrol Kimya-İş tabanı çoğunlukla Petkim-İş'e karşıdır.Petkim-İş'in politikasını benimsememektedir.Ve yönetimin bu adamlara verilmesi sonucu haklı bir kızgınlıkla redetme yoluna gidebilirler.Ancak bu durum işçi sınıfına bir şey kazandırmıyacak,kaybettirecektir.Onun birliğinin bozulmasını,bölünmesini getirecektir. Bu kadar kötü şartlarla meydana gelecek olsa da bu birlik öncü,bilinçli işçilerin mücadelesi,onların fedakârlığı ve azmiyle diğer sınıfdaşlarını etkileyebilecek,onları sınıf mücadelesi ruhunda eğitip örgütliyerek bir dahaki kongrede DİSK yöneticilerine,Petkim-İş yöneticilerine gereken cevabı verecekler-dir.Bu birleşme konusunda doğru devrimci tavır her ne pahasına birliktir. Sosyalistler bilirler ki gelecek onların ellerindedir.Onlar bilirler ki,işçi sınıfı doğru görüşleri etrafında er geç toplanacaktır.Bunun belirleyicisi ancak ve ancak mücadeledir.Çalışmaktır. Azimdir.

Ancak yukarıda da belirttiğimiz gibi bu konuda Petrol Kimya-İş sendikası başkanı Dinçer Doğu'nun tavrı haklı nedenlerden de olsa yanlış bir tavırdır.Bir yanlışın üzerine daha büyük bir yanlışla gitmektir.Tabiidir ki bu yanlış fikir

DEVAMI 7.SAYFADA

Kadın İşçiler Sesleniyor: BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, SOSYALİZM YOLUNDA İLERİ!..

Yüzyıllardan beri ezilen,sömürülen , baskı altında tutulan emekçi anaları,karıları,bacıları ve kızları olan biz kadınlar,biz kadın işçiler artık düzenin çifte sömürüsüne dur demek zamanının geldiğine inanıyoruz.

Hayatın maddi olanaksızlıklarının verdiği acı ve üzüntünün yanında bir de "kadınların" toplumda "aşağı yaratıklar","ikinci sınıf" insanlar muamelesi görmesinin bu düzenin getirdiği yanlış kanaatler ve muameleler olduğunu biliyoruz.Bizlerbir yandan günde 8 saat,10 saat fabrikalarda, atölyelerde çalıştıktan,mal ve hizmet ürettikten sonra,evimizde çocuklarımıza bakmak,ev işi yapmak zorundayız.Çünkü bugüne kadar bize öğretilen ev işinin "kadın işi" olduğudur.Peki fabrikalarda,atölyelerde çalışırken "kadın" olduğumuzu ne patronlar, ne de toplum neden hatırlamaz? Evliysek kocalarımızdan,bekârsak babamız veya ağabeyimizden izin almadan hiçbir yere gidemeyiz.Evlenirken eşimizi kendimiz seçemeyiz. Kanunlarla bize erkeklerle eşit olarak tanınan seçme,seçilme,vs gibi haklar eğitimsiz ve bilinçsizliğimizden sadece kâğıt üzerinde kalır.Fabrikalarda en ağır iş koşullarında çalışırken patronlar bizim doğurganlığımızdan ileri gelen "narin yaratıklar","cinsi lâtif(!)" olduğumuzu düşünmeden en ağır işleri yaptırırlar.Neden ? Çünkü gerici burjuva ideolojisi ve toplumun baskıları yüzünden biz kadın işçiler, "uysal","sessiz","başkaldırmayan" h ale getirilmişizdir.Bizlere çocukluğumuzdan itibaren "itaat","söz dinlemek","elinin hamuru ile erkek işine karışmamak" öğretilmiştir.

Bizi "bağımlı","uysal"ve"Sessiz"hale getiren nedenler,bizim eğitimsiz bırakılmamız ve bilinç seviyemizin düşük olmasıdır.Çünkü düzenin yürümesinden çıkarı olan,bu düzenin savunucuları olan,yani bizim emeğimizi,işgücümüzü daha ucuza sömürmekten yana olanlar,yani patronlar sınıfı bilinçlenmemize engel olabilmek için eski yanlış,gelenek ve göreneklerin sürdürülmesinden yanadırlar.Kadının sermayeye olan köleliğini unutturmak için ev köleliğini büyütmekte,kadının aşağılanmasının düzenin ekonomik ilişkilerinin sonucu değilde doğal bir şey olduğunu patronlar sınıfı yaymağa çalışmaktadır.Kadına insanlığını unutturup,toplumun yarısını teşkil eden biz kadın işçileri toplumun sorunlarından uzaklaştırarak,sömürdüğü kitlelerin bilinçlenerek iki misline çıkmasını engellemek için,tatlı kârlarını sürdürebilmek için yaparlar.

Genel olarak işçi sınıfının,yoksul köylülerin,özel olarak da kadınların eğitimsiz ve bilinçsiz bırakılması yalnız ve yalnız patronların işine gelir.

Evet arkadaşlar,insanlığın ilk çağlarında kadınlara gerçek değerleri veriliyordu ve üretime olan katkıları yüzünden gerçek yerlerini almışlardı."Kader" veya "alın yazısı" olmıyan bugünkü durum yarın böyle olmıyacak.

Biz kadın işçiler topluma iki kez katkıda bulunuyoruz,üretime iki türlü katılıyoruz:Mal ve hizmet üreterek ve doğum yaparak.Erkeklerden sadece cinsiyet olarak farkımız var,yoksa onlardan ne zekâ,ne yetenek,ne de akıl bakımından hiçbir farkımız yok.Biz biliyoruz ki yüreklilik,kararlılık ve cesarette cins ayırımı olmaz.İşte bilimle donanmış kadınların her türlü meslek dalındaki başarıları,işte sanatın her dalında başarı kazanan kadın sanatçılar,işte sınıf mücadeleleri tarihinde görülen yiğit kadın savaşçılar,işte kadın işçilerin sendikalaşma,sendika değiştirme mücadelelerindeki başarıları,en iyi toplu sözleşmeleri imzalamadaki kararlılıkları,grevlerde erkek arkadaşları ile sonuna kadar en zor,en kahırlı günlere dayanmaları.

Biz kadınlar bilinçlendikçe ve mücadelede yerimizi aldıkça patronlar bizi eski önyargıları ile yani "kadınlar korkak olur,uysal olur,tehditle onları sindirebilirim" gibi kanılarla hareket edemiyecekler ve işçi sınıfının üç yönlü mücadelesinde biz kadınlar erkek arkadaşlarımıza omuz vererek onlarla beraber en ön safta mücadele edeceğiz.Ve şunu unutmıyalim ki, nüfusun yarısını oluşturan biz kadınların aktif ve bilinçli katkısı sağlanmadan toplumun kurtuluşu sağlanamaz.

Arkadaşlar,sendikalar aracılığı ile ekonomik haklarımız için,yani genel olarak ücret zammı,iş güvenliği,sosyal haklar ve özel olarak kadınların 20 yılda emekliliği;fabrikalarda kreş açılması ve kreşlerde 0-7 yaş arasındaki çocuklarımızın bakılması;doğum öncesi ve sonrası izinlerinin arttırılması;emzikli ve hamile annelerin çalışma sürelerinin azaltılması ve fabrikada gıda rejiminin uygulanması ; 18 yaşından küçük tüm kadın-erkek gençlerin 6 saat çalışması;kadın ve çocukların gece çalıştırılmaması;çalışan bütün kadınların:fabrikada,tarlada,büroda,eve iş alan,evlerde sürekli veya gündelikçi çalışan kadınların,mevsimlik tarım işçilerinin sigortalı ve sendikalı olmalarının sağlanması için en ön saflarda ekonomik mücadele yolunda ileri!..

Bizi bütün ailemizle birlikte çalışmak zorunda bırakan,işgücümüzü sömüren,rutubetl tek gözlü gecekondularda yaşamak zorunda bırakan,yolsuz,susuz,elektriksiz gecekondu semtlerini reva gören,soframızda sade suya çorba kaşıklamaya mecbur bırakan,körpecik evlatlarımızı tezgah başına yollatan bu düzenin yıkılması ve kendi kendimizi idare edeceğimiz iktidarı getirmek için siyasi mücadele yolunda ileri!..

Bizi küçümseyen,aşağılayan,sermayenin ve ev işlerinin kölesi yapan,bize sadece doğuran ve erkeğin gönlünü hoş edecek mahluklar gözü ile bakan,cicili bicili fotoromanlar,reklâmlarla beynimizi yıkayarak bir tüketici durumuna sokan anlayışa karşı,eski toplumdan kalma geri fikirlerle mücadele etmek,eski gelenek ve göreneklerin yıkılması için burjuva ideolojisine karşı mücadele yolunda ileri!..

Aşağı yukarı bütün iş kollarında erkek işçi arkadaşlarımızla üretimin işkencesine birlikte karşı koyan,vardiyanın insan ve aile yaşantısını alt üst eden iş saatlerine katlanan,sendikal mücadelede , grevlerde,direnişlerde erkek arkadaşlarla omuz omuza mücadele eden biz kadın işçiler sınıfımızın,ezilen halkların ve tüm insanlığın kurtuluşu uğruna Bağımsızlık , Demokrasi ve Sosyalizm kavgasında da sonuna kadar ileri!..

BURJUVAZİ KENDİ KANUNLARINI ÇİĞNİYOR

nin de bugün bunu savunmayı gerektirdiğini ispatlıyor.

İçişleri bakanı tutukluk yaptıkları gerekçesiyle toplum polisindeki tabancaların ithal edilerek,yirmibin tutukluluk yapma ihtimali olmıyan tabancalarla değiştirileceğini açıkladı.MC ayakta kalmayı daha fazla gencin kanını içmekte görüyor ve bunun "teknik" hazırlığını yapıyor.

Sosyal mücadelenin kızıştığı her dönemde burjuvazi ve onun hükümetleri azgınlaşır.Ölümlerin,işçilerin,gençlerin,kendilerinin karşısında olan tüm emekçilerin ölümleri nin rüyasını görmeye başlar.Ve bunubir tehdit aracı olarak da kullanırlar.

Fakat emekçilerin karşısında ilerlemekten ve yılmamaktan başka çare ve çözüm yolu yoktur.Çünkü kurtuluşun bu ölümlerin ve baskıların olmaması ancak ve ancak mevcut iktidarın değişmesi,demokratik halk iktidarı ile mümkündür.Yoksa her burjuva hükümeti en demokrat görüneni bile,sınıf kavgasının işçilere ve emekçilere karşı burjuvazinin çıkarlarını korumak zorunda olduğu için halka yalnızca eziyet,ölüm ve esaret getirebilir.

Halkın birliği ve mücadelesi,kurtuluşun tek yolu,tek güvencesidir.

islâm konferansı ve Türkiye

kü bu dış politika;içerde tekelcilerin dışında ilerici sınıflar ve partilerce yürütülmediğinden,Konferansta alınacak ilerici yöndeki kararlar dış politikadaki temel ilkelerin duvarına bilinçlice çarptırılacaktır.

Türkiye'nin İslâm Konferansına katılmasıyla CIA tarafından beslenen onunla sıkı ilişki içindeki Aramco Türkiye'ye daha açık yolla sızacaktır.Aramco'nun geçmişte Türkiye'de çeşitli faaliyetler içinde olduğu biliniyordu.Şeriatçı,ümmetçi yayınları finanse ediyordu.Türkçü faşistlerin yanısıra islâmi faşistleri de yakında piyasaya sürerlerse şaşmamalı.

Konferansa cumhurbaşkanı Korutürk'ün gönderdiği kutlama mesajı,başbakan Demirel'in yaptığı açılış konuşmasındaki "ilginç" bölümlerin üzerinde durmak gerekir.

Korutürk mesajında;

"...Türkiye,her çeşit kolonyalizme (sömürgeciliğe)olduğu gibi,ırk ayrımına da karşıdır..."(Mesaj)

Ne zamandan beri böyle şeylere,lâfta da olsa karşı olmaya başladık..? Bırakalım kendisinin yeni tipte bir sömürge olmasını Türkiye anti-emperyalist kurtuluş mücadelesi ıçindeki hangi halkı ne zaman destekledi..? Açıkça karşı çıktıkları cabası.

Demirel de açılış konuşmasında;

"..ulusların kendi kaderlerinin kendilerinin tayin etmesi" gerektiğinden bahsediyor...

Tam bir komedi! Açık bir aldatmaca! Bir ulusun üzerinde en hayvanca,en iğrenç baskıları tezgahlayanların,şimdiye kadar hiç bir ulusal kurtuluş hareketini desteklemeyip,üstelik emperyalizmin aleyhinde diye karşı çıkanların,bugün böylesine " kökü dışarda" aşırı fikri ceryanlara kapılmaları;tekelci sermayenin dinini de,imanının da para gene para olduğunu açıkça gösteriyor.

Baştarafı 6.Sayfada

DEVRİMCİ TAVIR

ler onun bağlı olduğu politik örgütün (Türkiye İşçi Partisi) görüşleri dışında düşünülemez.TİP'in sendikal görüşleri,hele SİSK düşüncesi bugün için işçi sınıfını bölücü bir tavırdır.Eğer bunun haklı gerekçeleri yoksa,ki bugün öyledir , bu politik kariyerizmdir(mevki hırsı).Gerçekten inanan,gerçekten kurtuluşu için mücadele eden işçiler, işçi sınıfının sosyalizme yanlış yol öneren önderlerin yol göstermesiyle değil,ama bizzat onlara pratikte önderlik eden,bunun için mevkileri araç olarak kullanabilen önderleri etrafında örgütlenerek varılabileceğini bilirler.

SONUÇ

Söylediklerimizi özetleyecek olursak,bu birleşme konusunda doğru devrimci tavır birlikten yana olmaktır.Yukarıda söylediğimiz gibi, eğer mevki hırsı güdülmüyorsa,eğer tekkecilik yapılmak istenmiyorsa , Petrol Kimya-İş'in,yönetim Petkim-İş'e bile bırakılsa tavrı birlikten yana olmaktır.Evet bu birlik bir gerileme getirecektir.Bu birlik işçilerin bilincini gerilere çekebilecektir.Ama bu gerilemeyi ortadan kaldırmak,işçi sınıfının anlık değil,uzun vadeli çıkarlarını düşünerek ve onun için mücadele etmekle mümkündür.Her sınıf bilincine ulaşmış işçi,bilir ki,sınıfı için önemli olan o an içinde bulunduğu durum değil ama geleceği elinde tutmasıdır.Sömürüyü ortadan kaldıracak sı[illegible] olmasıdır.Ve bu birleşme,eğer öncü işçiler yılmadan mücadele ederlerse,diğer işçi arkadaşlarını bilinçlendirmek için,onlara doğru devrimci ilkeleri kavratmak için çalışırlarsa,yarın sendikaların yönetimine gerçek önderlerini"sosyalist işçileri" getirebileceklerdir.Hayat bu konuda bize gelecek vaadediyor.Ancak mücadele etmek kaydıyla.

Burada birlikten yana olmak , DİSK yöneticilerinin ilkesiz tavırlarını,Petkim-İş yöneticilerinin sınıf işbirliği ve uzlaşması tavrını ve nihayet Petrol Kimya-İş yöneticilerinin yanlış sosyalist anlayışını eleştirmemizi engellemez.Tersine böyle bir eleştiri ve teşhir, yanlış görüşlerin,yanlış anlayışların işçi sınıfına kavratılması iledir ki,işçi sınıfı doğru devrimci düşünce etrafında örgütlenebilecek ve tarihi görevini yerine getirebilecektir.

İSLÂM KONFERANSI ve TÜRKİYE...

İslâm Konferansında çeşitli ülkeleri örgütte bir araya getiren birleştirici etken ilk bakışta dinseldir.Genel eğilim olarak,dinsel olan etkenin uluslararası birleştirici rolü,çağımızda her geçen gün gücünü yitirmektedir.Onun yerini daha belirgin şekilde sınıfsal tercihler almaktadır.

Nitekim,İslâm Konferansının ilk kuruluş girişimi,Kral Suud tarafından 1916 da yapıldı.Ama,bu girişim,o dönemde başarı sağlayamadı.Irak ve Suriye ABD ile sıkı bağı olan,totaliter siyasal bir rejimle yönetilen Suudi Arabistan'ın bu girişimine karşı koydular.

İslâm Konferansının toplanabilmesi , hayatiyet bulabilmesi için gerekli olan zemin 1969 yılında Kudüs'te Al-Aksa mescidinin yanmasının yarattığı dini heyecan oldu. İsrail'in islâmiyete bir saldırısı olarak değerlendirilen bu olaydan sonra arap dışişleri bakanları İslâm Konferansı toplamak için karar aldılar.

Böylece çok farklı siyasal rejimlere (krallık,meşruti krallık,cumhuriyet) sahip olan,siyasal iktidardaki sınıfların çok derin nitelik farklılığı gösterdiği(aristokrasi,burjuvazi,küçük-burjuvazi vs)çeşitli islâm ülkeleri dinsel görünüş altında bir araya geldiler.1969 yılında Fas'ın başkenti Rabat'ta yapılan ilk toplantıya,Irak ve Suriye katılmadı.İlk toplantıda 22 ülke toplantıya katılmıştır.İstanbul "Kültür Sarayı"nda yapılan 7.İslâm Konferansına ise 41 ülke katılmıştır.Konferans giderek bütün islâm ülkelerini biraraya toplamaktadır.

Yukarıda,çağımızda genel eğilim olarak dinsel etkinin uluslararası birleştirici rolünün her geçen gün değerini yitirdiğini belirtmiştik.Siyasal renkleri hayli farklılık gösteren ülkelerin çok daha fazla sayıyla İslâm Konferansına katılmaları yukarıda söylediğimizi çürütür mü?

Hayır!

Her örgüt,bireylerin ve birey topluluklarının ortak çıkarlarını yansıtır. Bu çıkarlar günümüzde her zamankinden daha fazla sınıfsaldır.Kapitalizmden önce,"gavur" müslüman ayrımı gibi dinsel ayrımların, uluslararası birleştiriciliklerde olan etkisi sınıfsal olan etkiye nazaran daha fazla idi ve bu konudaki nispi bağımsızlığı da açıkça gözlenebilirdi.Her geçen gün bunu da ha da silmekte.İslâm ülkelerini tehdit eden hıristiyanlık "çenberi" veya aksine hıristiyanlık âlemini tehdit eden bir müslüman tehlikesi bugün yoktur.Bu yüzden, konferansa üye ülkeler,herhangi bir dinî düşmana karşı da birleşmiş değillerdir. Bunun yerine doğrudan doğruya sınıfsal olana sıkıca bağlı olan İsrail'in 1967 saldırısına karşı korunma vardır.Al-Aksa olayı sadece bunun heyecan kaynağıdır.ABD'nin,emperyalizmin Ortadoğu'daki ileri karakolu olan siyonizm,sürekli saldırgan ve yayılmacı bir politika izleyerek,arap ülkelerinin toprak bütünlüğünü doğrudan doğruya tehdit altına almıştır.Geri kalmış ülkeler olan,arap ülkeleri,son derece modern bir savaş gücünü harekete geçirebilen İsrail karşısında güçlü olabilmeleri,birliklerinden geçiyor. Arap birliği,İsrail karşısında belli genişlikte bir ittifak sağlasa dahi islâmî birlik daha geniş bir ittifak alanı içerecekti.Al-Aksa heyecanının yanında,asıl olan, bu temel görülmelidir.Konferans içindeki ilerici güçlerin zorlaması,İsrail'in saldırısı sonucunda özellikle arap ülkelerinin kamuoyunda ABD ve İsrail'e karşı olan nefret duygusunun kabarması da gerici arap rejimlerini de ilerici tavır almaya zorladı.Bunun sonucunda,İslâm Konferansı,sömürgeciliğe,ırkçılığa,dünya barışına,ülkeler arasındaki sınır güvenliğini korumuya yönelik amaçlar ortaya koydu.Kral Suud'un gerici amaçlar için kurmaya çalıştığı birlik, emperyilazme karşı daha bağımsız politika izlemek isteyen,kalkınması için gerekli finansman kaynaklarına ihtiyaç duyan ülkelere de belli bir rahatlama vaadetti.Bu yüzden çeşitli ülkeler için Konferans çekici rol oynadı.

41 ülke içinde Gine-Bissaua,Cezayir , Irak,Suriye,Güney Yemen gibi hayli ilerici bunun yanında İran,Endenozya gibi hayli gerici ülkelerde Konferansın çatısı altında yer almaktadır.Bu ülkelerin içinde ilerici olanlar,uluslararası politikada sosyalist sistemin yanında yer alırken diğer bazı gerici ülkeler ABD yanında yer alabilmekti - dir.Gene üye ülkeler içinde,şeriat hükümlerinin uygulandığı Suudi Arabistan gibi ülkelerin yanında laik cumhuriyet olan,hatta bilimsel sosyalizmi benimseyenleri de var. Güney Yemen,Gine-Bissaua.Bu yüzden uluslar arası plânda islâm ülkelerinin birlikte hareketler ile siyasi bir güç olmaları beklenemez.

Sınıfsal çıkarları vurgulamak için bazı gerçeklere değinelim.İslâm ülkeleri - nin hemen hepsi Kıbrıs meselesinde Birleşmiş Milletler'de Türkiye'nin lehinde oy kullanmadı.MİT,CIA,SAVAK ve arapların can düşmanı saldırgan İsrail istihbarat örgütü ile birlikte çalışıyor.İran,Türkiye,İsrail, ABD'nin Ortadoğu'daki ileri karakollarıdır.

Sınıfsal parçalanım yüzünden etkinliğinin olmamasının yanı sıra Konferansın gereceği de pek parlak değildir.

Üye ülkelerin bazılarının uluslararası plânda daha bağımsız bir politika izlemelerine,kredi,ihale,"alt yapı" projelerinin geliştirilmesine yaradığı ölçüde Konferans varolagidebilir.İsrail'in araplar üzerinde yarattığı tehlikeyi de buna eklemek gerekir.

Sınıfsal olan ayrım,bu yüzden örgütün heterogen olması,dış koşullardaki sınıf mücadelesinin şiddetlenerek birliğe yansıması sonucunda,bunun zorlayacılığı,ileride muhakkak dinsel bağlayıcı olanın birliğini parçalayacaktır.

Bugünden diyebiliriz ki;ülkelerinin (siz oldukları sınıfların okuyun!) ekonomik ve siyasi çıkarlarını yansıtmazsa, hiç bir islâm ülkesi sadece "kâfire" karşı islâmiyet birlik olsun diye kendi çıkarların dan vazgeçmemektedir.İslâm Konferansı,tıpkı ABÜ,"üçüncü dünya gibi" geri kalmış ülkelerin çıkarları temelinde kurulan ülkelere benziyor.MC hükümetinin İslâm Konferansına tam üye olmasını işte böyle,Türkiye'nin (siz onlar için tekelci sermayenin okuyun!) ekonomik ve siyasi çıkarlarının zorlamasında aramak gerekir."İslâmiyet birlik olsun yeterki!" gibi dinsel bir amaç da aramamak gerekir.

TÜRKİYE KONFERANSA KATILIYOR

Türkiye'nin Konferansa tam üye olması,MC hükümetinin dünya islâm birliğini,islâmiyetin birlikte hareketini amaçlamasından ileri gelmiyor.Tekelci sermayenin ekonomik ve siyasi,tercih ve çıkarlarına uygun düştüğü için hükümet İslâm Konferansına katılmayı kabul etmiştir.Hükümetin böyle bir konferansa katılmasına herşeyden evvel Anayasa engeldi.Bu yüzden 1976'ya kadar Türkiye Konferansa gözlemci olarak katılıyor,bunun yanında Konferans Türkiye'ye tam üye muamelesi yapıyordu.Anayasanın,Türkiye'nin Konferansa katılmasına ayak bağı olmasından dolayı,bu engeli kaldırmak,Türkiye'nin Konferansa katılmasını sağlamak için,Konferans şu kararı aldı.

"Türkiye,Konferans kararlarını Anayasası,Türk dış politikasının temel ilkeleri ve Birleşmiş Milletler'de desteklediği veya tasvib ettiği kararlar ile bağdaştığı ölçüde kabul etmektedir."

Türkiye tekelci sermayesinin Konferansa katılmaktan umduğu yararlar ekonomik ve siyasi çeşitlilik içermekte.Ekonomik olarak "İslâm Kalkınma Bankası" ve "İslâm kalkınma Fonu"ndan kredi almayı,islâm ülkelerinin yapacağı yatırımlarda,ihale bulabilme imkânını,ihracat için yeni pazar bulmayı içermekte.Siyasal olarak da;bugün için sıkışık olduğu Kıbrıs ve Ege sorununda sürekli destekleyecek dış güvenilir güçler bulmaya yöneliktir.

MC hükümeti,bu olanaklardan yararlanabilmek için,evvelden pek yanaşmadığı bazı siyasal çıkarlarını arka plâna iterek,Ürdün verdi.Filistin Kurtuluş Örgütü(FKÖ) nü tanıdı.Konferansta,İsrail'in Birleşmiş Milletler'den çıkarılması için alınan karara oy verdi.Ama bu durum,Türkiye'nin isterse Birleşmiş Milletler'de İsrail'in çıkarılması yolunda oy kullanmasını beraberinde getirmiyor.MC hükümeti isterse "dış politikanın temel ilkelerini"(siz emperyalist-kapitalist sistemin temel çıkarları okuyun!) göstererek pek âlâ,bu kararın oylanması sırasında BM'de çekimser kalabilir veya aleyhte oy kullanabilir.

AET ve Türkiye arasındaki ilişkileri incelerken,Türkiye tekelci sermayesinin bu gün için görünen hedefini daha önceki ÜNCÜ de vurgulamıştık.Türkiye'deki tekelci sermayenin ileriye yönelik özlem ve tercihi , AET tekellerinin Türkiye'yi sömürmesinde belli bir komisyon alan,ileri karakolu olmaktı.Tekelci sermaye,Türkiye AET'ye tam üye olmasından evvel iyice de palazlanmak istiyor.Böylece ilerdeki komisyonu yüksek olacak.Ayrıca coğrafik,toplumsal çeşitli etkenlerden de yararlanarak,komisyonculuk yapacağı alana Ortadoğu vb geri kalmış ülkeleri de dahil etmek istiyor.

Bu palazlanma işini iyi becerebilmek için,ÜNCÜ daha evvelki sayılarında Türkiye tekelci sermayesinin çıkarları doğrultusunda emperyalizme bağımlılık içinde uslu olmak kaydıyla,nispi bağımsızlık gösterdiğini söylemişti.Tekelci sermaye,dünya güç dengesinin değerlendirmesini yaparak,ABD, yer yer AET'nin bu yönde etki alanı dışına çıkıyor izlenimi veren,nispi bağımsızlıkçı yönde dış politika izleyebiliyor.Bu durum, Türkiye'de "milli burjuvazinin" dış politikada ağırlığının sonucu olarak görülemez. Hele MC hükümeti döneminde.Türkiye'de klasik anlamda milli diye nitelendirilecek bir burjuva kesimi yoktur.Bu durum,emperyalizmin ortağı,onunla içiçe giren,bu anlamda "işbirlikçi" yerli tekelci sermayenin çıkarlarını yansıtır.Mümkündür ki,İslâm Konferansının bundan sonra da alacağı "ilerici" yönde bir sürü karara Türkiye de katılacaktır.Bu,ne bizdeki tekelci sermayenin "ilericiliğini",ne de islâmiyete olan imanını gösterecektir.

1920'lerde burjuva demokratik yönde ilerici adımlar atan burjuvazi,o dönemde , daha ziyade üst yapısal alanda da kalsa tutarlı burjuva atılımlar yapabiliyordu.Padişahlık tasfiye edilerek,din ve devlet arasında kesin ayrılık çizildi,devlet yönetimi laikleştirildi.Burjuvazi,o dönemde var olan ilerici,devrimci yöndeki heyecanından bugün çok şey yitirdi. Tekelci sermayenin partileri,şimdi, bu atılımların karşısında tavır alıyor.Tıpkı burjuvazinin önce kendisinin sahip çıktığı özgürlük kavramını,sonra kendisinin çiğnemesi gibi.

1976 yılında MC hükümetinin Başbakan yardımcısı Erbakan,Konferans delegelerine verdiği yemekte,hicrî takvimden bahsetti,laikliği açıkça çiğnedi.Erbakan adamlarının söylediği gibi,o gün tam bir "bomba" patlattı.Patlatılan bu "bomba",burjuvazinin geçmişte kendi koyduğu ilkelerin,bugün artık kendisine ayak bağı olduğunu gösteriyor.

MSP,tekelci sermayenin dışında düşünülebilecek bir parti değildir.Son tahlilde tekelci burjuvaziye hizmet eder.MSP, bu haliyle,tekelci sermayenin kitleler karşısında daha geniş ideolojik çeşitlilik yaratabilmesinde aracı rolü oynamaktadır.Tekelci egemenliğin hüküm sürdüğü,onun etkisinin yürüdüğü bir ortamda,diğer sömürücü antik sınıflar,tekelcilerin etki alanı dışına çıkamaz.Bunun politikadaki yansıması da,tekelci siyasal partilerin örneğin AP'nin siyasal etki alanı içinde kalmaktır.

MSP'nin patlattığı "bomba" AP'den habersiz değildir.Dolayısıyla her bakımdan tekelci sermaye ve onun siyasi memur çevresinin bilgisi dahilindedir.Tekelci sermaye , çıkarı uğruna vatanını açık pazar olarak satılığa çıkarmaktan çekinmez.Aynı şekilde kendisinin koyduğu,bazı zamanlarda tabu olarak gösterdiği ilkeleri de,zamanı gelince önce kendisi ayaklar altına almaktan çekinmez.

Tekelci sermaye ekonomik alanda pazar,kredi,ihale gibi imkânları tanıdığı,siyasal alanda Kıbrıs ve Ege'deki "çıkarlarına uygun düştüğü ölçüde İslâm Konferansına evet diyecektir.Bunların koparılabilmesinde,elbetteki karşılıklı sıkı pazarlıkları, ortak uygun çıkarları istiyor.

Dünya barışını koruma,sınırların dokunulmazlığını tanıma,sömürgeciliğe ve ırkçılığa karşı olma gibi ilkeleri benimseyen bu yüzden,nispeten ilerici bir pozisyonda bulunan bu Konferansa katılmakla,Türkiye'nin dış politikasını artık ilerici yönde kanalize etmek istediği ortaya çıkmıyor.Çün-

DEVAMI 7.SAYFADA